

JARNÍ ČASOVKA BÁŠŤ

Helmuth – Vrchol sezóny

Píšu si do deníčku: Cíl 2016, časovka Bášt (viz anketa) splněn. Dobrá forma už v Kbelích. Předjel jsem tam, po 25 letech, Láďu, kterej po nemoci gratuloval a že prej mu fakt už nic není, že prej jsem se opravdu skvěle zlepšil. Dovedně přitom dusil záchvat kašle. Tomu říkám citlivej kamarád. Následovala dojemná scénka po návratu domů: Žena vidí, že se připitoměle usmívám: „Co je? Ty jsi spadnul?“ Já: „Ne....předjel jsem Láďu!“ Tiše jsme se objali. Slzy se derou do očí. Na Bášt mi Láďa půjčil helmu a přes 37km/h nebylo jen kvůli dešti. Těch lidí co jsem zařizl! Uááá!!!

PRVNÍ ŠLÁPNUTÍ - PRS

Helmuth - Vystřízlivění na PRSu

Tragický návrat do tabáku. Byl jsem připraven jen na časovku, vysílilo mě vzorně učesaný parkoviště, rozhodla kamera v zadku – byl jsem totiž jediná chudá šlapka s normální kulatou sedlovkou. Záběrů moc nebude, kamera buď snímala škarpu vlevo - po první t'afce na kostkách, nebo prázdnou silnici - když jsem se poroučel z balíku. Vzkaz pro B: Jestli to budete natahovat hned v prvním kole, tak nikdy nic nenatočím! Grupetto mě nedojelo, tak taky nic. Žádný nebylo. Doufám, že to není na furt. Nakonec kamera upadla a dovezl jsem jí takhle, když zůstala viset na pojistném lanku. Ten ubohej plast na hřebečské pavé neměl.

Hulis – Z euforie zpátky na zem...

Já nevím jestli mám bejt spokojenej nebo nasranej za výsledek, kterej jsem dneska zajel... Ještě před závod jsem počítal s tím, že mě to vočeše už v prvním kole stejně jako v roce 2014, kdy jsem jezdil veškerý vyjížděky s objížděčkama republiky a měl v nohách nevim kolik tisíc kilometrů před PRSem... Tak 4K jsem měl určitě... A stejně mi to hned ujelo... Takže dneska jsem očekával něco podobného... Nohy bolely už před statem... Nejspíš po včerejší marný časovce... Boooooože jak já to na tý hrazdě neumím... \ Ale když se odstartovalo a já párkrát otočil nohama, tak jsem zjistil, že to asi nebude úplně tak marný... První kolo mi přišlo, že se jelo jak s hnojem... Pořád očekávám, kdy si budu blít na řídítka a nohy lámat z pedálů a oni nic... Balik pořád pohromadě... Hmm něco je špatně... Jsme vůbec na PRSu a UACu?? Asi 3km před Hřebčí se vedle mě objevil Profesor se slovy: nazdar Hulis, tak co? Zatím celkem pohoda ne?? Odpovídám, že zatím jo, ale že větší dělení a nástupy čekám až na kostkách ve Hřebčí... Když v tom vedle mě jedoucí Quit povídá: Tak tohle jsem tu snad ještě nezažil. Asi taky narážel, že se asi moc nejelo... Přijíždíme pod kostky... Já jedu úplně na konci balíku... Na úplný čelo zásek dobřejch 50-60m \ Vidím jak týpci předemnou to zařinaj dost nehezky nedávat a já jedu mezi nima?? Co to k*řva?? Příkládám těžší a klíčuju všemožně mezi týpkama, co už si dost nakládaj, abych se docvaknul mezi nejlepší... No docela jsem polechtal plicní sklípky, ale jo, jsem vepředu a chytám hák... Nahore se to začíná docela pěkně rozjíždět... Říkám si, konečně se něco děje, takhle už to bude asi vypadat až do konce... Ale po sjezdu se zas lehce zpomaluje... V brdu před Dolanama taky v pohodě, zvedám se a předjíždím pár kousků, abych nejel úplně na vocasu balíku... Valí se celkem příjemný tempo, sem tam chytáme nějaký ty nástupy, který zatím ještě nejsou nějak tvrdý a že by to nějak vystřelovalo z treter se říct nedalo... Mezi Hostouní a Hřebčem vidím, jak bratr táhne balik na rovince v protivětru a říkám si pro sebe: ty vole co tam zas blbneš ty magore... On se prostě nepoučí, jeho to dycky v závodě chytne, vltíne v euforii na špici, vystřílí se a pak se nechá v kopci vobložit... Ale říkal jsem si, že snad ví, jak na tom je a že se nebude větrat moc dlouho... A taky že ne, po chvílce střídá... Ale rozhodně to nějaký síly asi vzalo... Před Hřebčí si vyjíždím dopředu mezi první (kdyby náhodou, abych se mohl cedít a chytit chvost balíku) i když nohy jely super... Při nájezdu na kosty se začalo valit ve velkym stylu (počítám okolo 30km/h, což vydrželo celej kopec)... Hned od začátku za to беру, přehulil jsem bratra, kterej si podle toho, jak funěl asi docela dával (po tý špici) a jedu na nějakym 4-5 fleku za Michaellem Somrem... Wohooo, to je polet.. Nechápu, kde se to ve mě bere... Kde konci, už vim, že teď mě to nevpere, když jedu vepředu, tak ubírám na intenzitě a chytám si bratra, kterej mě už za vesnici předjížděl zprava... Pak klasickéj scénář, občas valba a chytání nástupů, občas klid zbráním, aby všichni zalovili v kapsičkách a naprali do sebe cokoli z jejich obsahů... Na konci třetího kola jsem to nějak takticky a pozičně prosral a navíc se mi úplně zastavily nohy... Nechápu, jak a proč se to stalo, když celý 3 kola se mi jelo parádně a nepřipadalo mi, že by jsem si nějak dával na prdel... Ale bohužel stalo se... Balik odjíždí... Ohlížím se a za mnou na míle prázdno... A kurva... Pojedu sám... Takže od nájezdu do 4. kola jsem si začal dávat na okruh a kousek časovku... kopce jsem vůbec neměl morál nějak tlačit na velkou v tempu... Prostě klasicky zlomenej a odpáranej člověk... Na rovinkách jsem se snažil to drtit víc, abych ztratil co nejmíň... Naštěstí, když jsem se v posledním kole po kostkách v hřebčí otočil, vidím zaváděcí dodávku druhýho balíku... Říkám si paráda, aspon nepojedu jak s hnojem a svezu se s dědkama... Když mě dodávka předjela a já se otočil, abych zkontroloval situaci, kde je balik, nic nevidím... Jen jednoho odjetýho magora (Vít Mužik)... Říkám si, no co.. Balik nikde, tak se ho chytím no... A z tý mojí mizerie, kde jsem jezdil v brdkách na malou, ožívám jako politej živou vodou a už je zas chuť závodit a proč jet... Háзим těžší, zvedám se a začínám sprintovat, abych

si chytil hák... To je panečku pojezd... Parááádni polet za absolutním vítězem... Nevozím žádné kompjüter, ale řekl bych, že jsme nebyli daleko od hranice 50km/h... Letíme parádně, ale bohužel, jet za někým takovým znamená dávat si slušně i v háku... Takže od Houstoně už to je pro mě zas na samotku... Ale nevádí, přes půl kola jsem se svezl a aspon na tu chvíli jsem přestal nakupovat další drahoceny vteřiny a minuty na svůj balík vepředu... Kousek před Hřebčí mě ještě skáče Jirus s Libou a třetím do party, který jsem se taky pokoušel chytit, teď už ale marně, protože zrovna když šli přezemně, tak si taky navzájem nastupovali, takže nebyla šance to pochyťat... Ale to už mě bylo jedno... Do cíle zbejvalo projet vesnici a do cílového kopce... Kousek před páskou se otáčím, jak se za mnou spurtuje o každém flek v druhém balíku... Naštěstí jsem to ale do cíle dotlačil pár vteřin před balíkem dědků... Nakonec z té moje mezerie ve 4. kole vzniklo 7 minut zásek na čelo... Lehký sklamaní, že jsem tam nevydržel s bráchou a ostatními, ale i tak jsem s dneškam nadmíru spokojený... Díky všem za super závod, kdo se nějak podíleli na organizaci... PALEC HORE!!!

Mlhoš – Dnes jsem si to moc užil!

Dnes jsem si to moc užil. Díky organizátorům, První slapnutí v Hřebci je prostě srdcovka. K tomu navrát do Hřebce, cemuž jsem rád. S jste navíc bez deště, což po vcerejšku, který mi úplně nesedl (ale Quit me uklidňoval, že to bylo včera lepší, než první rok jsem byl na PRS zvedavej). Rozjetí s Kolikacem bylo docela vyzývavé, na Beloky byla na budíku stejná wattaz, jako pak při závodech, ale nohy celkem držely. Říkali jsme si, že nesmím plandat na konci balíku, ale být pěkně někde uprasotred. Teda to byl můj cíl, Robert chtěl odjet a taky hned od začátku brucel, že se nejede... A nekolikrát za to vzal a gumoval se s odlepem před balíkem, občas s Jirusem. Hezky vidět bojovně srdce a že byl nejen při chuti, ale má i nohy. Me to sice parkrát proselo ke konci balíku, ale docela se mi dávalo si většinou aspon před kostkami popojet dopředu, abych tam nechyť diru. A byl jsem mile překvapen, že to slo, dokonce bych řekl, že to s přibývajícím okružím slo lip a lip. Když pak odjel Jirus s Libou, tak mě Kolikac poslal na spic. A i to mě překvapilo, že to slo. Asi dvakrát, trikrát jsem si vesele slapal na spici. Vliv pro Jiruse asi v realu blízko nule (jel krásně a škoda, že není v UACu, to by bylo pro ostatní smrtící duo spolu s Cespou), ale měl jsem z toho radost. No a na konec ještě zbyly síly i do posledního brdku na pasku a i když jsem šel až odněkud uprostřed (kurna, mohl jsem si připravit lepší pozici), tak pár kousků jsem ještě preskocil a bylo z toho krásně 7. místo v Čěčku, což je asi můj nejlepší výsledek a možná nejakej bod do týmu v UAC, když už jsem se letos přihlásil ;-) To objíždění republiky má asi něco do sebe...

ČASOVKA DO VRCHU KNOVÍZ

Helmuth – After party

V pátek odložená oslava padesátin - odložil jsem kvůli Bášti, vrcholu sezóny...sakra tohle spojení má teď úplně jiný význam. Jak to někdo kvákne, tak bacha na něj!. Knovíz byla tudíž jen tentativě, nějaký víkend jsem musel pustit a ty moje kopce.... Ráno v devět jsem byl rozhodnutý že ležím dál, pak se mi nějak ulevilo, venku krásně, v 10:10 sedím na kole. V Knovízi ve frontě poslední tři lidi, jedu rovnou bez přihlášení, nestíhám ani vyndat číslo, jen zahodím bidóny. Pijas a UAC díky, to by stopro u ČSC neprošlo! Byl jsem super rozjetej V cíli Salo, rozesmářej protože zajel výborně (2. v prvním balíku, na PRSu byl taky!). Cestou dolů dojedeme traktor s vysokým spodkem na kukuřici. Říkám jestli by se dal podjet a Salo v eufórii to vyrazí vyzkoušet. Naštěstí se tam o pár čísel nevešel. Já se držím hodně zpátky, možná bych ještě nadejchal....

MILOVICE-PAVE

Kolikáč – Jak jsem starší, tak jsem blběji!

Úvod zbytečně v zadních pozicích, kecačka s lososem Vitoušem, tak se chlácholím, že snad nejedu až tak na špatném místě. Ale na čelo v tom prachu není moc vidět, a hned po startu za to někdo pořádně bere. Moje hlava nějak stále na Sázaváku, Kolikáči probud' se a jed' dopředu! Gumuji si držku, předjíždím postavičky v tom jediném brdku na okružím. Díra nedíra, bidony létají po silnici, konečně nahoře a je to již pěkně natažené, lajna v pravé škarpě, není čas a dech vykukovat. A to je chyba, děrovači to již rozdělili a zeje na mě pěkná díra na čelo, které letí jako zběsilé, a až v cíli se dozvídám, že to táhl především náš Čespa! Pistachio taky vypadl, chudákovi prdnuť drát na jedničce při rozjíždění, tak jede na zimákově. To přeci kudla není možný, že nám to odjede po 10 minutách! Spojili jsme se v 5 kusech, točíme kolotoč, stále na dohled čelu. Děsivá stíhačka, a zdá se, že snad budeme odměněni, doprovodná auta na dostřel, skáčeme mezi nimi a jsme zpět! Plácáme se po zádech s Pistachiem, ale je to předčasné, protože je tu další magnet, a znovu šrot. Kola skáčou po kostkách, mlátíme sebou ze stran na stranu, ale to prostě nedáme!! Jaký je to rozdíl na asfaltu, kdy pár metrů dokážete zalepit jako nic, ale ty kostky to je jiná káva, tam to chce stále totální soustředění...To jsme pacienti, jak jsme si to krásně sjeli, tak jsme zase krásně odpadli. Škoda, chtělo to pár minutek navíc na srovnání našich vypálených plic. Pistachio to ale ještě nevzdává, jedeme časovku dvojic, ale já jsem tím slabší článkem, i hlava mi vypnula, ve dvou proti rozběsněné čelní grupě i

s Kaprem a Čespou už nemáme šanci. Nechali jsme se sjet, obkroužíme 2 kola s myšlenkami, jak to se soupeři vykutálet v závěrečném spurtu. Jak glosuje jeden slávista, jedeme o 50 flek, ale atmosféra před cílem by se dala krájet. A už vystřelují první nedočkavci, skvěle za to bere Pistachio a jede o první místo v naší grupě. Já už nějak bez nálady samospádem se překulit do cíle. Dnešek si tedy za rámeček nedám, jak jsem starej, tak jsem blbej. Před startem Kapr hlásil jak je v háji a nakonec to krásně obkroužil ve předu. Lawi si s námi zase pohrálo, i když si myslím, že výkonově jsme 4 Šlapky vcelku vyrovnaní a měli jsme trochu určovat průběh závodu, tak takticky zcela propadáme. Třeba se Kouřim povede lépe. Z letošních Milovic si odnáším jen pozitivní zážitek s Pistachiem, bejku to sjíždění čela stálo za to! Když jsme dokázali jet rychleji než oni, tak třeba to někdy zopakujeme v obráceném gardu před nimi!

KOUŘIMSKÁ 50

Čespa – vystřídat Kapra, Kolíkáce a pak už jen s Vitoušem do cíle....

Tady budu stručný.....na startu krásně seřazený v první linii a to bezpečnostního rizika, za startem kostky, pak prudká pravotočivá a po 400m levotočivá, což znamená si podržet špic a vyhnout se tak tlačení. Daří se a z Kouřimi si nás vyváží Kolíkáč, přebírám špic a držím si to své tempo, bohužel ho držím a tak, že na horizontu mám za sebou díru, doskakuje si mě Vitouš a já se ho ptám, jestli to zkusíme, natož mi odpovídá.....je to jen 50km, tak jo.....v cíli byl rychlejší.....ale na druhou stranu jsem za celej závod před sebe pustil jen Kapra, Kolíkáce a Vitouše, taky hezkej zážitek.....

Dreamer – Kourimska 100 - Maj, lasky ke kolu cas

Je kveten a ja jeste nejel ani jeden hromadny zavod a tak jsem se rozhodl premierove vyrazit do Kourimi na mistni zavod. Rano davame sraz s Kolikacem, Milhosem, Profesorem a Bazinakem na Jiznaku, takže budeme mít nejakých 35km na rozjeti před startem. To mi přijde jako ideální, zvláště po mé tyden staré zkušenosti na časovce ve Stode. Rano svítí slunce a záhy je příjemné teplo, možná jsem si ty navleky ani nemusel brát. Do Kourimi cesta ubíhá velmi příjemně, jenom mě trochu "rozhodí" zjištění, že Kolikac, Kapr, Milhos i Čespa pojedou pouze 50km takže se s nimi vůbec nepotkám v balíku! Na to jsem se upřímně hodně těšil a tak když Kolikac potvrdí že to opravdu není vtip, nezbyva než se s tím smířit. V Kourimi se zaregistruju a zjišťuju s kým pojedou, nastesti je tu McHamer a Bonzo, to tak úplně bez Slapek to tu nakonec nebude a tahle trojice by se měla co nejlépe udržet ve předu. V 10:20 start a jde se na to. Nas balík stovkaru je asi menší než ten druhý balík, ale jak zjišťuju je tu dost silných jmen. Trasu znám jen utrzkovité z mých drivejších Kolodejských tréninků, takže třeba vím že ve sjezdu do Stribrné Skalice je třeba dávat pozor, že v Sazave je nepříjemný kopec, ale takové Horní Kruty si opravdu nepamatují. Po startu se snažím nějak rozumně zabydlet v balíku, přesně jen je to můj první letošní hromadný závod, takže hlavně neblbnout a pomalu vstřebat první kilometry v balíku. Nastesti se moc nejede, tak se záhy ocitám i na cíli, kde jezdí aktivně Beda Prucha. Nikomu se moc nechce a tak nenapadne odjízdi Víta Novák z CFC. Mam nutkání jet s ním, ale ne, plán pro dnešek zní odjet si to v balíku a posetřit síly na nedělní SUAC v Rokycanech. A tak Víta odjízdi, jste jeden borec ho nakonec dojede a máme dvojčku v uníku. Sjezd do Stribrné Skalice je v pohodě, ale na rovine k Sazave se vůbec nejede, nikdo nechce na špic, jedeme tak 35 a je mi jasné že Víta v uníku jede 40. Sazava a první vyjezd do kopce na Nechybu, nebo jak tomu místní říkájí. Sice najíždím zepředu, ale na horizontu mám co delat aby mi to neujelo, nicméně tohle je přesně ono, konečně první opravdová závodní intenzita, je to jste o kousek vys než na 3 Kopcích! S vypeřím všech sil mi to nejede a jsem rád v balíku. McHamer i Bonzo jsou tu také a dají tenhle kopec lépe než já. Trochu se dam dohromady a Horní Kruty se mi už jedou o poznání lépe. Porad to bolí ale i po nich jsem rád v balíku. Mezitím jsme sjeli Vitu+1, které auto navedlo trochu jinak, bohužel. První průjezd Kourimi a druhé kolo před námi. Je čas na občerstvení i pítí, je už docela horko, dneska ty dva bidony určitě padnou. Povidám s McHamere a trochu oba polevujeme v pozornosti, v domněnku že se nic významného nebude dít do dalšího příjezdu k Sazave. To je ale velká chyba, protože jste před sjezdem do Stribrné Skalice se v protivětru na rovine rozjede peklo, které natáhne balík na kusy. Asi 8 lidí odjízdi, já se snažím ušakovat druhý balík. Stojí to neskutečně sil, málem to vzdávám, protože jedu srot po rovine v prave skarpe, zleva mě par lidi předjíždí a já nemám sílu je ani zaháknout. Nastesti pak ale druhý balík na par vterin zvolní a tak jsem tam. Celní unik má ale porad stejný naskok, vypadá to že ty už nesjedeme. Po rovine do Sazavy sice jedeme o něco více než v prvním kole, ale porad by se dalo víc, bohužel tempové by jel jedine tak Beda Prucha, ostatní setří síly. Pak mě tam na rovince málem sejme borec v červeném dresu (myslím Jiri Chyba), který bez ohlednutí vybočí docela, cítím jeho přední kolo v mém zadním kole, nastesti jsme to oba ustali. Druhý vyjezd na Nechybu se jede pomaleji, podle Stravy o 16st, takže tentokrát jsem tam v pohodě, nás druhý balík ví že celo nesjedeme, tak už to nikdo moc nehročí. Čekám že takhle už dojedeme až do cíle a opět trochu polevuji v pozornosti. Což se mi nevyplatí v najezdu na Horní Kruty, kde odjízdi dalších asi 7 lidí, což jsem vůbec nečekal. Snažím se je dojet, na vrcholu jsem kousek za nimi, ale nejde to nejde to. I tak jedu další asi 4 km sám v takovém tom vakuu mezi skupinou co chci sjet a skupinou která se za mnou formuje a co chce sjet mne :) Nejdriv mě dojíždí osamoceny Beda Prucha, tak se strídáme ve dvou, ale po pár km je jasné že nás dojede další větší skupina, kde je dalších cca 10 lidí. A

takhle už dojedeme až do cíle, do spurtu ani nejdu. Tohle je trochu škoda, moc nechybela a mohl jsem dojet o deset míst vepředu, ale i TOP25 se v tehle nabítku konkurence pocítá, když navíc zvažím že jsem se dneska setřil na nedělní SUAC, což samozřejmě v praxi dopadlo tak že jsem asi zadné síly na neděli neusetřil, protože to dneska stalo víc sil než jsem myslel. V cíli diskuse se Slapkami které tam jste zastaly, gratulace Kaprovi a Čespovi a pak krásná jízda s Turistou s větrem v zádech zpět do Prahy. Tam mi to neda a jste si dám tradiční Modranskou abych po delší době opět pokoril magickou hranici 200 km za jeden den!

Kolíkáč – Chyba Nechyba

Neudělat školáckou chybu z Milovic, kdy mi to ujelo hned po startu, pokusit se jet opravdu týmově, když po letech se to ve starších hezky oranžově sešlo a máme 4-5 výkonnostně jakž takž vyrovnaných Šlapek, které mohou jet na čele závodu. Takže první lajna to jistí, a Čespa táhne těch 200 hlav směr posázaví. Vyšlo to, pěkně se zabudovat na druhý flek za našeho leadera a zjistit, že ten magnet, ze kterého ve čtvrtek šla taková hrůza, ani moc nebolí. Skvělý pocit, že přes nás nikdo nejde a nenastupuje. Točka v Dobrém Poli a hurá na Bulánku, tady už Čespa zle přitápí a horizont si trochu nechávám ujet s rezervou, abych chytil případné převalení balíku za námi. Ale kupodivu se jen v levé škarpe vyveze Vitouš a skáče za odjíždějícím Čespou. Červ zahlodá, mám se taky zvednout? To jsou ty mili sekundy, které rozhodují, nic se nedá naplánovat, možná jsem se mohl vézt v úniku za těmito časovkářskými mistry, možná by mě nechali zkréčovaného na Nechybě, možná ... To jsou jen "možná" a "kdyby", ve skutečnosti se ohlížím, kdo zareaguje a pojede za nimi. Nikdo! Tak jim to zkusíme s Kaprem usnadnit, pěkně lezeme na špic a zpomalujeme tempo. Dohoda s Líbou, který taky nepojede, a tak se jen culíme, jak si borci nastupují a když cuknou loktem na střídání a my nejedeme, jak bezradně svěšují nohy. Já vím, je to sviňárna, je to hold silniční cyklistika, je to týmový sport, jednotlivci v tomto případě nemají šanci. Jen si divím, že třeba Stark, Dexter ani Sparta, kteří jsou tam ve více lidech se nedomluví a netočí se vepředu. Takhle se tam začne ještě skvěle motat Hulis a Čespa s Vitoušem navždy mizí z dohledu. A nejede se, někdo remcá, někdo zkouší odjet, ale vše je zažehnáno a do Sázavy se jede pohoda, klídek tabáček. Tak teď by to ještě mohlo vyjít na Nechybě, pěkně to zredukovat a zkusit odjet, v tomhle megabalíku se mi nechce dojet do té točky v Kouřimích. Za Sázavou si vlézt dopředu a najíždět vedle Líby do Nechyby, takhle to je správně, to jsou zase omamné chvíle. Teď to jen vydržet až nahoru. V hlavě se přepínám do tradičních dýchánek od kostela, jeď, jako kdyby o nic nešlo, pěkně hákuj Líbu jako v Kolodějích. Vytočili jsme se točkami na nejprudší závěrečnou část, už to pěkně bolí, Kapr jede famózně, musím, musím. Jsme nahoře, Líba má chuť jet, my s Kaprem jsme nějací nerozhodní, a to je chyba Nechyba. Zpětně vím, že jsme měli jet, tady se to redukovalo, tady jsme mohli možná v 10 lidech uhánět do cíle. Ale to jsou zase kdyby chyby, skutečnost je taková, že se zase nejede a málem všechno se to sjelo! Navíc si místo zapnutí dresu nějak hraju se zipem a celý se mi otevřel. Větrík fouká na moji odhalenou hrud' a snažím se to zapnout a balík mi odjíždí. To jsem pacient. A to jsou před námi Kruty! No nic, zapínat se nic nebude, sjíždím si díru a do Krut nalitávám už hodně na hraně. A zase se za to pěkně bere a asi 10 lidí odjíždí! No ty wado, to jsem to prokaučoval! Nesmím to vzdát, ještě stíhám juniora, který s námi jel ve čtvrtek, konečně za ním v závětrí a nakonec dorážíme čelní grupu, která ale zpomalila, jelikož za chvíli je nás zase megagroupe. Hmm tak tohle bude dost o ústa, nějak rezignovaně se vezu na chvostu a sbírám odvahu to poslat v Kouřimích v té Kaprově zatáčce na plný plyn. Ale když ještě málem jdu k zemi, při jednom manévru borce přede mnou, nějak tu odvalu nemůžu najít. Tak opět cílovým pořadím jsem tragickéj, ale když jsem viděl, jak se zase hobloval chodník a otloukala omítka z domu některými borci, tak jsem rád, že to mám za sebou bez bebiček.

Profesor – Měl jsem kliku

Kouřimská 50ka byla loni prvním cyklistickým závodem v životě, jelikož jsem zapsán v UAC, tak jsem jel letos kilo i když 50 by mi stačilo. Balík mi ujel v 1. stoupání cca po 9min od startu, naštěstí podobných jako já tam zůstalo asi 6, takže jsme sem tam střídali. Po 70min od startu se otáčím a vidím 2 tygry, jak za námi spurtují do kopce, vidím oranžový dres a kolo BMC, mylně se domnívám, že jde o Kolíkače, to mi pak dojde když nás předjede balík o 5min později a prezident haleká něco o profesuře :) Před Kouřimí ná dojíždí další balík s Pistachiem, těch se chytáme a jedeme do Kouřimí. Sjezd dolů, pravotočivá zatáčka do které není moc vidět a borec co jel asi 20-30m u levého kraje silnice nezvládl rychlost a rozsekal se o obrubník a válí se s kolem v silnici, snažím se vyhnout, ale rychlost je velká (počítám tak přes 50kmh), jdu na brzdy, ale zadní kolo hází smyk, a ja letím tlamou na borce válejícího se na silnici v dresu Tinkoff. Hned se sbírám, zjišťuju škody, Tinkoff je údajně ok, nasedám a chci jet, ale měl jsem zařazen těžký převod a do kopce to nerozjedu, sesedám a kontroluju jestli na kole není osmiška, nebo brzdy posunutý, přerazuju a rozjíždím se. Po cestě zjišťuju, že mám naražený jen levý loket a trochu levé koleno ze strany a ani nejsem moc odřenej. Kolo taky nikde nic, nemůžu tomu uvěřit jakou kliku jsem měl. Nicméně mě se*e, že teď nejspíš pojedu sám dalších 50km - nikdo přede mnou nikdo za mnou, moje grupa odjela po pádu... nicméně jak jsem byl asi v šoku nesleduju šipky a zatáčím na kostky první do leva jak jsme přijeli a šinu si to do kopce na Bulánku... vyjedu kopec a jedu pořád sám otáčím se a vidím moji grupu jak jedou za mnou. Říkám si WTF, jak to že sem před nima - sem musel někde blbě zahrnout. Teď koukám na stráž, že se mělo zatočit až 2. do leva, takže jeli o 800m víc než já. Aspoň, ale nějaká spravedlnost, nebýt pádu jedu s nimi. Pokračuju do Sázavy, kde se skupina rozpadá v kopci na Nechybu, pak už jedu sám proti větru trpím rychlostí 21 kmh na rovince. Do

cíle dojždím sám v čase 3:13. Radost mám z toho, že oproti minulému roku jsem se zlepšil na 50km o 9min cca(2015 - 1h40min, 2016 - 1h31min). Občerstvuju se a pomalu si to šněruju solo nazpět do Prahy, našťestí s větrem v zádech.

Radim – Kouřimská 50 (UAC) aneb kdo by tady čekal křečka

Krásná jarní sobota 7.5.2016 patřila silničnímu závodů Kouřimská padesátka. Jedná se o původně lokální akci, která už ale za dobu své existence poměrně nabobtnala a nyní je již závod středního až většího rozsahu. Posledních pár let je dokonce zařazena už i v seriálu UAC a jelikož i já jsem také tak nějak zařazen v témže seriálu, a přitom jsem ještě letos na žádný závod této kategorie nevyrazil (v Bašti na časovce jsem vlastně i byl, ale kvůli dešti jsem nakonec na trať ani nevyjel), byla Kouřimská 50 dobrým důvodem, proč na ní vyrazit. Navíc je to jeden z mála závodů v mé „domácí“ lokalitě, kde trénuji a kde to tedy tím pádem dobře znám, a hlavně do Kouřimi to mám nějakých 20 km stále po rovině a lehce z kopce, což je na rozjetí před závodem ideální. A k tomu na sobotu byla přímo ukázková předpověď a sluníčko už od rána hezky hrálo (letos takových dní zatím moc nebylo), tak nebylo co řešit. Vyrazili jsme s Klárou něco po deváté hodině ze Struhařova na kolech a za nějakých třičtvrtěhodinky jsme tam byli. Bylo to tak akorát na to, aby se vše (prezentace, předstartovní příprava) stihlo, ale i tak jsem na startu na náměstí plném závodníků a kostek úplně v popředí nestál, spíše naopak. Jinak jsem ale po dlouhé době cítil formu, resp. necítil jsem aspoň tu pitomou únavu a bylo prostě vidět, že tělo i já se na závod docela těší, že se zase jednou pěkně svezeme svižně a ve skupině, potrápíme pár soupeřů, vymyslíme něco do závěru atd.: Ale jak už to v podobných případech bývá, příliš dobrá nálada na startu rovná se průser v závodě, což se začalo vyplňovat už záhy po startu. Před se sebou tak o dvě řady přede mnou jsem sice viděl Milana Brandejse s Hankou Doležalovou, se kterými jinak na závodech celkem jezdím, a jsou takovými mými srovnávacími soupeři, ale v rozjetém startovním poli jsem se k nim už nedokázal protlačit a když se to na výjezdu z města do kopce natáhlo, tak koukám, že už tam je bez mého zavinění docela mezera. První kopec tak byla z mojí strany neskutečná dávačka, a i když jsem se z ní málem poblil, tak na zmenšení odstupů od skupiny přede mnou to nějak nemělo zásadní vliv. Snažil jsem se spojit s podobně odpadlými soupeři, ale spolupráce nebyla úplně ukázková, takže ani to nepomáhalo. V Brníku sice trochu svítla naděje, když jsme dojeli trojčku s Vencou Cafourkem, ale ve výjezdu z vesnice nám ve dvojici zase poodjel, naše skupina se roztrhla a já tam zbyl s dalšími třemi. Snažil jsem se bojovat celou hlavní až na odbočku u Kostelce, ale bylo to takové rozhárané, při střídání kolegové zbytečně hodně zrychlovali a následně jeli příliš dlouhé špice, což ke snížení ztráty vést nemohlo a také nevedlo. A když jsme se po průjezdu křižovatkou roztrhli dokonce na dvě dvojice (já zůstal po odstředění na čtvrté pozici, čili v té druhé dvojici), tu jsem seznal marnost svého počínání a rozhodl se počkat na takovou celkem početnější skupinku, která byla vidět tak půlminutku za námi. Na chvíli jsem tedy zvolnil, napil se a čekal, ale málem jsem se přepočítal, protože skupina mě dolítla v lehkém sjezdu a přežehlila mě rychlostí snad 50 km/h, takže jsem měl rázem co dělat, abych vůbec zalovil. Nakonec se to nějak podařilo, i když v jednu chvíli jsem tam měl tak už 5 metrů sekeru, a nebyť sjezdu v Konojedech, který mám poměrně najetý a vím, že brzdít se tam nikde nemusí, tak jsem tam asi nebyl. Každopádně žaludek se takovým skokům v tempu silně bouří a je doslova na vodě, to už se mi dlouho nestalo, takže další kilometry do Stříbrné Skalice jsou z mého pohledu spíše snahou o nějakou alespoň minimální regeneraci s důrazem na to potupně nevrhnout do škarpy. Paradoxně ale na rovince podél Sázavy tempo opadá až natolik, že to připadá nějak moc málo i mně v právě probíhajícím rekonvalescenčním procesu, ale raději proti tomu nic nenamítám, stejně nás čeká největší stoupání dne ze Sázavy na Nechybu, a kdo ví, jak tam budu vypadat. Nakonec ale v tomto kopci až tak žádné velké potíže nemám, sice určitě nemohu říct, že by to bylo z mé strany nějak na pohodu, ostatně tepy konstantně okolo 190 hovoří celkem jasně, ale prostě jsem najednou věděl, že tady mi to dnes neujede. Následující táhlá lehce skloněná rovinka přímo proti větru na severovýchod byla dost nepříjemná, ale snažil jsem se být takticky schovaný někde co nejvíc v závětrí a šetřit síly na závěr. O to větší šok pak přichází vzápětí, když se trasa konečně a pouze na malou chvíli stočí po větru a lehce z kopce. Místo pohodového krátkého úseku na vydechnutí se mi nečekaně a zákeřně zakusuje křeč do lýtky, až musím na chvíli přestat šlapat. Marně lovím rukou v zadní kapse dresu Magnesium, jsem totiž zapomněl, že jsem ho sice ráno držel v ruce, ale pak jsem si řekl, že na 50 km závod je blbost ho vozit, že to je příliš krátký závod na to, aby křeč přišla. No a ona si pro mě stejně přišla, nečekaná, nezvaná ... mrcha! Lámu do sebe alespoň gel a zapíjím to větším množstvím vody, ale málo platné, naskočila mi tam mezitím 50 m díra, trasa se stočila na sever, čili vítr jde teď šikmo zepředu, a to je v tuto chvíli nedobrá kombinace. Trochu se ještě spoléhám na poslední kopec na Horní Kruty, že by mohl skupinku přede mnou trochu přibrzdit a já se tam ještě nějak dotlačil zpátky, ale neděje se tak a já se tam na větru třepotám jak zapomenutý papírek někde v parku. No nic, tak to by bylo, a já jsme tak nucen již podruhé čekat, kdo další mě dnes dojede. Nejprve to je jeden jednotlivec, co odskočil ve výjezdu z další skupinky, jedno střídání jedu s ním, ale pak toho nechávám, protože je jasné, že skupinka za námi se rychle přibližuje a že by to bylo zbytečně plýtvání silami. Skupinka je tu, ze známých je tu Tomáš Bartoš, se kterým jsem se pohyboval už předtím ve skupině a asi zůstal trochu zpět v kopci na Nechybu, jinak je to tu samý příchozí a z UACu jen Marek Kovář od Starka, tak si dávám za poslední interní cíl udolat v závěru právě jeho. Po překřížení hlavní u Ždánic se moc nejede, tak ještě zkusím oslovit Tomáše Bartoše, jestli se mnou nepůjde do trháku, ale nechce se mu, že už prý toho má dneska dost, tak to zkusím na vlastní pěst, že se třeba přidá někdo jiný. Ale přidalo

se jich nějak moc, asi to ode mě holt nebyl tak razantní nástup, jak by měl správně být, tak zase svěšuji, v podstatě všechno se to zase sjíždí a už je jasné, že rozhodně hromadný dojezd, který zrovna není mojí silnou stránkou. Naštěstí je tady před cílovou rovinkou poměrně výrazný výjezd, který mi skýtá určité naděje do závěru. Držím se v popředí na takové čtvrté pozici, v dolíku na mostku za to první dva berou, dalšímu padá řetěz, já se ještě stačím prosmýknout okolo, ale na brzdu si také trochu sáhnou, ostatní za mnou ale taky, čili ve výsledku dva díky tomu odskočili, ale zbytek se dole v dolíku zpomalil víc, než já a mám tak do samotného závěru poměrně dobrou výchozí pozici. Zezadu se na mě tlačí akorát Tomáš Bartoš, ale zdá se, že nemá ambice mne dnes porazit, dokonce mě zezadu docela hezky hecuje, ať přidám a pásku protíná kousek za mnou, ale čip to nějak stejně vzalo dřív jemu. Ale to už je jen detail. Ve výsledku si dnes připisuji čas 1:30:25,82h (33,17 km/h), což v pořadí UAC ve starším balíku znamená 47. místo z celkem 69, v absolutním pořadí závodu pak 87. místo ze 198. Nedá se nic dělat, je to holt druhá půlka, čekal jsem víc, cítil jsem se před závodem až nezvykle dobře (na poslední dobu), a to možná byla ta chyba. Ale jinak akce to byla podařená, díky pořadatelům za ni, i když to asi není vůbec jednoduché vyběhat všechna potřebná povolení, o čemž byla před startem i v cíli řeč. Zvláštní pochvalu zaslouží dále sluníčko, které po celou dobu svítilo, co mohlo, a to až tak, že se mi dokonce stačily během závodu trochu připéct paže a lokty, což, aby nedošlo k mýlce, beru za událost jednoznačně pozitivní. A na cestě zpátky jsme se s Klárou dokonce svezli i ve skupině s Líbou Janouškem, bohužel nás tedy dojeli akorát pod kopcem na výjezdu z Kourimi, takže až nahoru nám to nevydrželo (na rovince by to bylo lepší), ale i tak to bylo pěkné a Klára si z toho odnesla aspoň základní poučku, že jet ve skupině s Líbou je čest a dobrovolně se z ní jen tak nevystupuje, což sice nevím, jestli chápala v tom kopci tak úplně pozitivně, ale tempo držela až někam do dvou třetin velmi pěkné, takže to chápala když ne pozitivně, tak alespoň zcela určitě správně aneb tak to prostě je. A doma jsem si pak udělal radost ještě dárkem od Ježíška v podobě nasazení nových CONTI plášťů s modrými boky (mimočodem v ČR běžně nedostupnými), můžete posoudit sami, jak kolu sluší: Spurtu zdar! :-)

MEZINÁRODNÍ TROFEJ ROKYCAN

Dreamer – Mezinárodní trofej Rokycan

Den po Kourimské 100 jsem vyrazil na Mezinárodní trofej Rokycan 2016, která slibovala opět zcela jistě zajímavé zážitky. Slo o společný závod UAC, SUAC, všechny kategorie pohromadě a tak i když trasa měřila 56 km, vypadalo to na velkou legraci, protože 15min po nás startovali závodníci Elite. Na dopravě jsem se domluvil s Cespou a tak jsme ráno po 9h vyrazili směr Plzeň. Cesta ubíhala pěkně a já se dozvedel detaily včerejšího Cespova souboje s Lawi na Kourimské 50. Sam jsem od sebe nečekal dneska nic, po včerejších natocených 100 závodních + 106 nezavodních km nemelo cenu vymyslet nějaký plán, buď odpadnu hned v prvním kole, nebo ne a uvidí se. Prezentace byla překvapivě s menší frontou než v sobotu v Kourimi, Elite kteří jeli závod Českého Poharu, měli samostatnou registraci. Dostali jsme pouze číslo na záda, žádný čip, s tím že výsledky budou podle záznamu z kamery. Take reseni. Je slunečno jako včera, ale mnohem víc fouka. Jdeme se s Cespou projet na okruh, který měří 11 km. Po 3 km je první kopec okruhu, který se ale jede v lese, takže tam moc nefouka. Ten kopec je i kratší než včerejší Nechyba, ale i tak má 1,4km 80m převýšení s 6%. Takže takový poloviční Vranne - Zvole, když se dívám do Stravy. Hned po startu jde do uniku Cespa a to jsem ho vzhledem k tomu včerejšímu vydeji sil "prosil" že mi může pomoci tím, když nebude nastupovat. Nastesti se první kopec jede rozumne, Cespuv unik nechava balik v klidu. Jeste k baliku, nakonec je na startu urcite pres 100 lidi, ale zase tak hrozne to neni, ne kazdy do Rokycan dorazil. I tak je tu ale rada lidi z Kourimi, vc. Lawi, kluku z Weberu a k tomu Axon ze Suacu nebo Jirka Voracek. Radeji mu ani nerikam co jsem včera jel, to by bylo netakticke pred zavodem. Takze zpět k závodu, první kopec vyjede početný balík, sice to bolí ale jsem tam a jsem rád že nohy vcelku jedou, příjemně zjištění. Pak bylo potřeba pohlídat si to ve sjezdu v bocním větru a pak přišel druhý kratký brdek. Foukalo opravdu hodně, takže to lidem na celé nepříjemnovalo pokusy o odjetí. Asi i proto se do druhého kola opět najíždělo společně. Ve druhém kole se jel kopec o 10vť rychleji a měl jsem co dělat aby mi to neujelo. Na horizontu se ohlednu a byl jsem předposlední. Balík se tak už zmenšil na asi 40 lidí. To bylo jedine dobře, protože čím menší balík tím větší "klid". Ve třetím kole opět odpadlo pár lidí, takže už jsem měl pěkný přehled co se děje vpředu i vzadu. Někdy tam jsem si všiml že nevidím Cespu, což mi přišlo divně, ale říkal jsem si že má možná nějaký ten mistrovský dres a nemá oranžový. Postupem času jsem ale viděl že v balíku opravdu není, takže zřejmě defekt, no uvidíme v cíli. Při průjezdu cílem mě vždycky někdo povzbuzoval, že jsem si říkal, jak už jsou VS populární když i v Rokycanech mají svoje fanoušky. Poslední dvě kola a porad jsem v celním balíku, začínám se cítit dobře. Kopec se opět jede tempově, jen nahore to chce jet úplně nadoraz a nenechat si to odjet, opět tam odpadají lidi, takže do posledního kola už je nás tak 25 víc než. I poslední kolo a poslední kopec vyjedu s celem, už si to hlídám. Peklo podobně sobotní selekci v Kourimi se rozjede v tom druhém brdku v polovině okruhu, tam odpadá rada lidí, já jsem v druhém balíku, ale nakonec ve sjezdu se to opět sjede a tak je jasné že dojde na hromadný spurt. Toho se účastnit nehodlam a tak to jistím ze zadu. I tak ale díky velké nervozitě jak se každý tlačí dopředu někdo zavádí o oranžový plastový kuzel uprostřed silnice a ten letí přesně na moje kolo. Už se vidím na zemi, nastesti ten velký kuzel po střetu s kým kolem nekam odletí a já mohu pokračovat dál. Každopádně přistě uvítám, pokud budu podobných

zazitku usetren, nemusim mit vsechno. Ostra prava, hromadny spurt, napravo Stybarovy plutky, nalevo pisecek. par lidi jsem ve spurtu asi predjel, ale na tu prvni dvacitku jsem nemel. V poradi SUAC uvidime jak to vyjde, treba zase nekde kolem tretiho mista. A kdyz ne, vubec nic se nedeje, mam radost, ze po vykonnostni strance se mi zavod povedl a byl jsem schopny ho objet s celem. V cili se dozvidam ze Cespa mel technicke problemy a nemohl dokoncit a byl to on kdo mi fandil, moc dekuji! Pak uz jsme jen nalozili kolo a vyrazili domu.

PRAHA-DOKSY

Čespa – Milované baťůžkování...

Milované baťůžkování.....parto, miluji Vás, ale musím konstatovat, že se nacházíme v období, kdy se setkáváme jen na závodech a v lepším případě na Mlhošových trojbrdcích. K pivu si nesesedneme a pokud prohodíme nějaký pohled,tak tepem přez stopade a řeč je značně nesrozumitelná.....Doba zimních nájezdů je pryč a mě to baťůžkování prostě chybí. Mýt takhle cíl, třeba Ještěd, Peruc,Sadská, Želivka atd v baťůžku housku,foták,vodu,nářadí a náhradní plášť, nikam se nehnat a kochat se krajinou, nechávat se ofoukávat jarními větry a přijímat první sluneční paprsky, tak to mi chybí. Ale je tu Velký čtvrtek v květnu, svátek všech zasvěcených, zase si naplňuji vysněný baťůžek a přikládám i kartáček, neboť teď to bude delší výlet i s přespáním, ano čtete dobře, po dlouhé době výlet s přespáním a jedou dvouhodinovou intenzitou. Hurá,baťůžek nahozen na hrb a já si roztáčím nohy směrem teplárna. Je tu plno,což značí,že tento závod má každý vrytý pod kůži a případná absence je neomluvitelná. Poohlížím se po Jarušce, která v loni slibovala, že už nebude řídit zavádějící auto,ale administrativu ještě obstará, nevidím jí,škoda, byla součástí tohoto velkého dne. Dokončit registraci, přimontovat čip a sledovat Dreamra, jak se snaží elektrikářskou páskou připnout svůj čip, je to podívaná,neboť na to jde zrcadlově a nikdy se nepotká zoubkatá strana do zámku a když se mu to konečně podaří,tak se ho ptám,jestli to má správně, že já to mám uchycené pouze za vidlici a u něj vidím, že si to protáhl i přez drát....hihi, štípačky udělají cvak a na druhý pokus se už daří.....Pak se několikrát vyčůrat a postavit se na start. Neřeším pozici, neboť první kilometry se jedou za zaváděcím autem a tak si užívám chvostu balíku v obklopení žen, jsou tu snad všechny a jedna hezčí než druhá, Alena se ptá na Strejdu a Candovka mudruje nad vyfrézovaným asfaltem, uklidňují jí slovy, neboj,za rok bude novejš..... A tak až za Kostelec,kde začínám být nervní z pozice, najíždím do protisměru, samozřejmě,že pouze na přerušované čáře a vydávám se ku špici, zaslechnu zatroubení a nějak se začne zvedat rychlost, co teď??? Zvedám zadek , přitápím a už jsem u špice, kde je zrovna odjetej junior což mi vyhovuje, mohu takhle zalepit díru a nikdo nebude proti, pak už začíná klasické točení na špici o které se snažíme střídavě v cca 6 lidech a junior, který to veme vždy po svém a rozhodí kolotoč, neva, stačí když tu jsem. V prvním větším brdku se snažím balík brzdít,tak aby nám nevypadli oranžový kuličky,což se daří a i nástup Dextraka nebyl zas tak dramatiký, ale po brdku se začíná zrychlovat, začíná mě to bavit a s Líbou točíme špic s rychlostí rovnu našemu věku, užívám si to. Než bys napočítal do pěti, tak jsme v Kokořínském údolí, kde se stále jede,ale už se také začíná taktizovat před Romanovem, využívá toho junior +1, který netuší a lehce nám odjíždí, nechává mě to chladným a i balík na to nereaguje. Po krátké chvilce se trhá Spartan(Michal Koš), kterého jsem doposud neznal a tak byli v cca 300m uniku a jediné, co jsem si připouštěl bylo,že se už nezopakuje loňský rok, neboť si kluky z uniku na hoře sjedem, což se nenaplnilo, dva předjíždíme v jedné třetině Romanova a Michala jsme s Líbou docvakli na horizontu,cože, jen ve třech??? ...tak rychle zregenerovat a šup na kostky, ty ještě přetrpět a pryč od balíku, daří se, ještě zahlídnu za sebou v dáli Vitouše, Michal nepolevuje a tak není shopen si nás docvaknout. Točíme se, jede se nádherně, jenže ve sjezdu do údolí setkáváme skupinu z prvního balíku, zatáčky a rozbitá silnice zapříčiňují roztržení naší trojice a toho využívá Líba, který byl vepředu. Přeskakuje balík jako první, mě a Michalovi to ještě nějakou dobu trvá a když máme kluky konečně za sebou,tak vysokoškolský profesor Líba má už pár desítek metrů náskok. Je mu asi jasné, že je to jeho šance a začíná závod. K nám se namotal jeden z prvního balíku,který nechodí na špic,ale zůstává zablokovaný mezi mnou a Michalem Košem, což nám znemožňuje točit kolotoč, pijavici seřvu, ten zalezlá dozadu a my můžeme už jen koukat na odjetého Líbu. Snažíme se, ale spíš jsme oba už rezignovali a přemýšlíme nad závěrečnou taktikou která s každým metrem vzrůstá a tak se taktiky stává nervozita, načasovat spurt, z první a nebo druhé pozice, Michal Koš- to jméno jsem už zaregistroval,ale na MTBčku, co tu dělá?, no nic, cíl na dohled, jdu na to, jdu na to tak vehementně,že s každým příšlápnutím slyším drhnutí od zadního kola a v hlavě si myslím, že prohýbám záplety a ty drhnou o špalky, neřeším a šlapu,šlapu,dupu,funím a je tu cíl,jsem tu a to na druhém místě. Mám neskutečnou radost a první kam mířím je Líba, poblahopřát a rychle najít ten můj baťůžek v autě,neboť teď teprve začíná ten správný terasový mejdan a o tom jak se pije pivo, co dělá Kolikáč když nesedí na kole, co zůstává po Pistáchiovi na stole, jak se spí s Mlhošem v chatce, v kolik se snídá na benzínce psát nebudu,to si musíte za rok zažít.....P.S. to drhnutí nebylo o špalky,ale vyrval jsem upínáku,kolo se vychýlilo a drhlo o vzpěry, asi se budu muset nad sebou zamyslet.....v Rokycanech jsem přerhl řetěz a teď vytrhl upínák.....kuwa,co to je.....

Dreamer – Praha - Doksy, rychlik který nestavi

Praha - Doksy je pro me jediny zavod v roce v pracovnim tydnu, ktereho se v poslednich letech ucastnim, pokud tedy neprsi nebo nesnezi. Letos byla predpoved hodne dobra, teplota kolem 22st, ojedinele prehanky. Jedina vec co me mrzi je ze zrovna na dnesek vyslo v praci nekolik dulezitych schuzek a prezentaci kde bych take chtel byt, tak alespon poverim kolegy aby pozorne poslouchali a beru si na odpoledne muj prvni letosni pul den dovolene. Davame jako pred rokem sraz s Kolikacem a Czendou a jedeme pres sirsi centrum Prahy smer sever k teplarne v Treboraticich, kde je start. Cesta Prahou je presne jako pred rokem plna aut, semaforu a smradlavych aut, ale snazim se z toho delat srandu a rikam ze tohle je jednoznacne nejhorsi usek na kole za cely rok, takže pro letosek mame splneno. Podobnou dopravu jsem sice zazival i pri mem pobytu v San Franciscu, ale tam auta tolik nezapachaly, mame se od Ameriky jeste co ucit. Probirame s Czendou jeho nove kolo, krasny Specialized v edici Petera Sagana, myslim ze udelal dobre kdyz vymenil ten lonsky cinsky model za proverenu znacku. Prekvapive na nas spadne par destovych kapek, ale letos jsem rozhodnuty ze meteorarar kontrolovat nebudu, at se deje co se deje. Na startu jsme vcas, prezentace, 300 kc startovne, levna ta cyklistika uplne neni, ale co dneska je. Merici cip se mi za pobaveni Cespy dari stahovaci paskou pripnout na vidlici tak sikovne ze ji mam i za dratem predniho kola, nastesti to nahradni paska spravi. Jeste kratke rozjeti a start je tu rychle jako vzdy. Je docela horko, na cestu zpet mam vestu a navleky, oboje davam pod dres. Startujeme a jdu spis nekam dopredu v baliku. Jedeme za policejnim autem, takže to je pohoda. Ostry start tradicne po cca 15km za kolejem, ale jeste nez tam dojedeme, mame tu nekolik zpestreni. Prvnim je nechutny asi 1km usek po vyfrezovane silnici kde se kazdy modli aby netrefil diru a nemel defekt. Tim druhym je dopravní nehoda s kamionem blokujicim celou silnici v Kostelci nad Labem, takže se cely balik musi zastavit, otocit, nechat projet policejni aute a objet nehodu postrannimi ulicemi. Nastesti nas to zbrzdi jen o par minut a tak nehrozi ze by nas dojel druhy balik nad 40let, startujici 10 minut po nas. Zavory na prejezdu jsou nastesti nahore a hned na nich se zacne naostro zavodit. Jsou tu prvni nastupy a brzy jsme na prvnim kritickem miste, v kratkem stoupani v Cecelicich. Hlidam si aby mi to neujelo a dari se, ale zase to hrozne bolelo a rozhodne jsem to v prstem v nose na cele baliku nevyjel. Je tu se mnou i pekne jedouci Hulis, balik se kazdopadne zmensil na nejakych 30 lidi. Udrzet se pres Bysice a v najezdu na hlavni a pak konecne prijde sance si trochu oddechnout. Odjet zkousi Petr Benes + 1, ale sjzdime je. Hodne aktivne jede Vita Novak, je tu i Michal Plesnik takže konkurence jako hrom i kdyz treba Jirka Jezek nebo Lawi a Sparta letos zda se chybi, byt tedy jeden Spartan tu je. Na Repine mi to pred rokem malem ujelo, letos se bud nejede, nebo mam lepsi nohy a jsem v celni skupine docela v pohode. Sjezd do Kokorinskeho udoli taky bez problemu az na par protijedoucich aut, ale jelikoz jsem do sjezdu najizdel z cela, tak muzu jet bezpecne. V udoli opet zkousi odjet Petr Benes, prestavam to sledovat a jdu na konec baliku. Tam si davam Powerbar tycinku, ale trochu se mi rozlepila a tak mi trva nez se zbavim obalu a mezitim se v baliku nastoupi a hned mam diru. To si nadavam, protoze misto abych se vezl zadarmo v haku, tak si to zase musim sjzdet. Nastesti je to jenom jednou, pak uz si to hlidam. Doposud se mi jede docela dobre, jen v tech uvodnich nastupech a brdcich jsem se moc necitil. Na Romanov se mi dari najet luxusne z druhe pozice za nekym z BMC, tak jeste zkusim nastoupit, ale brzy jdou ostatni preze me. I tak je dobre ze jsem tam najel zepredu mam se kam propadat. Propadam se ale nejak moc a zahy jsem zase na chvostu baliku ktery se deli na mensi skupinky. Vrchol se blizi, jedu na maximum a rikam si jestli mi to letos ujede jako pred rokem nebo ne. U premie se jeste zmacknu, jeste se podari shodit na tezi prevod a z poslednich sil se zahakuju za neci kolo prede mnou. Pak rychle na velkou a je tu kratky sjezd. Jsem rad ze se to povedlo a jsem zpet v hlavnim baliku. Ten je vsak hodne natazeny a tak do ostre leve a kostkoveho kopce za Romanovem najizdim z konce natazeneho hada. Coz v kombinaci s tim ze si pred odbockou ve sjezdu jeste pribrzdim, znamena jedine. Moje radost mela kratkeho trvani, protoze na kostkach mi to zase odjizdi. At delam co delam, at se na kole kroutim jak chci, tech nejlepsich asi 15 lidi mi proste odjizdi. Va vrcholu dira, prede mnou kus dvojice, pred nimi balik, za mnou jeden borec. Sjzdime se s tim jednim a snazime se jet. Borec jede rychleji z kopce, ja po rovine a do kopce. V jednom mu tak ujizdim a dari se mi sjet dvojici pred nami. Sjezdy tady davam radeji opatrne a i tak mam v jednom co delat, abych nevyletel ze silnici, protoze je tam sterk, asi po nedavnych bourkach. Dotahne se i zavodnik za mnou a tak jedeme ve ctirech. Pred nami nikdo, za nami nikdo. Cil se blizi, sice pocktive stridame, ale citim ze by se mohlo jet lepe. A tak jeste pred tim rozbitym sjezdem zkusim nastoupit v mirnem kopci a vida, jeden borec odpadl a jsem tak uz jenom tri. Rozbity sjezd take uspesne zdolan a blizi se finis. Kluci mi spis jedou v haku, kdyz vidi ze jsem na tom dobre. Jeden z nich je Premek Kuchar, toho znam podle jmena, ten dalsi je z Dexteru. asi 1km pred cilem nastoupi Premek, ale jeste se sjedeme. Pak nastoupim ja a odpada Dexter. Tak jsme uz jenom ve dvou. Premek jede takticky za mnou a tak jde do spurtu preze me. Ja tam nechavam tezi prevod a tak dojedu tesne za nim, mozna kdybych jeste prehodil na lehci, tak bych ho predjel. Ale to uz je detail, mam velkou radost ze jsem z nasi skupiny odparal dva soupeře. Sice me hned po dojeti lehce mrzi ze jsem si nechal celo ujet na kostkach po Romanove, ale ja to do te zatacky proste neumim poslat naplno, i kdyz tam stoji poradatel. A i kdybych to tam poslal, lepsi nohy dneska nebyly a nejspis by mi to tam ujelo tak jako tak, jinak bych Romanov vyjel lepe, cimz nerikam ze jsem ho vyjel spatne, ale na ty nejlepsi to nestacilo. Pocity z vykonu mam za dnesek urcite dobre! Byl to zase paradni zavodni den, ta trasa, ten ctvrtetni termin, to jarni pocasi a ta krajina kolem, to cele ma jedinecnou atmosferu, jakou umi nabidnout pouze zavod Praha - Doksy. Neni divu ze se letos jel uz 34. rocnik a prejme si ze tradice zustane zachovana i po dalsi roky!

Kolíkáč – Kuwa drát!

Pro mě jeden z TOP závodů sezóny, neskutečná tradice, tolik mi Doksy v minulosti přenesly radosti, a někdy i smutku. Jak to dopadne letos? Ve středu zajet na zahradní party do Sojovic na brífink s Trenérem Staříků a naladit se na čtvrtční oslavu silniční cyklistiky. Risknout nechat galdy a kola z vesmírného materiálu, přšet by nemělo. Ve středu večer ještě namontovat kamerové zařízení na říditka, ať tu atmosféru taky zaznamenáme pro příští generace, oholit kopyta a trochu toho naspat navíc, aby se celý ten mejdan zvládl se ctí. Čtvrtční dopoledne se již na nic jiného nedá myslet, každou zatáčku, každé zvednutí sklonu si prohnat mozkovnou, zlehka se najíst a pak jen pít a pít, bude teplo s Dreamerem a Czendou stejně jako před rokem proskákat v mračnech aut k teplárně. To jsou paradoxy, ten hluk a shon velkoměsta za chvíli vyměníme za cyklistický ráj. Parkoviště před teplárnou letos žije, kontrolujeme konkurenci a je to opravdu nabušené. Jsou tu i legendy Doks, lidi co na jiných závodech nepotkáte. Dlouhá fronta na prezentaci značí, že to snad CKKV trochu dostane do kladných hodnot a vyrovnají se ty deštivé ročníky. Ale stejně ten boj s úřady se nedá ničím zaplatit, VLKu díky, díky moc! Oblečení se letos neřeší, krátký-krátký, ještě svlíkám Pumpičku z vesty, snad mi pak v průběhu blahověřil. Pavel Trachta na startu, kolík jsme toho na Doksech zažili, vzpomínky se jen linou. Jízda za zaváděcím autem se mi zdá letos trochu nervóznější, přece jenom to natěšení borců nešlo moc regulovat rychlostí 30km/h., kterou auto jelo. Asi to chtělo jet rychleji, aby to bylo plynulejší. Vzadu to dost cukalo, a probít se dopředu nebylo až tak snadné, ale před Kostelcem jsem již našťestí v TOP10. Zvuk policejního majáčku umravňuje auta v protisměru, železniční přejezd se blíží, zapnout kameru, dotáhnout tretry a jde se na to! Junior vystřelil, já hned za ním, za chvíli vedle mě zdravotník Líba, Vitouš, Košík, Robert Skřeček, lišák Paudera, Pepa Vejvoda ... a hlavně naši Kapr s Čespou. Začalo se hodně zhurta, hlavně se nepropadat dozadu, čečelicový trychtýř a mladoboleslavská jsou základní kameny. Ve Všetatech jsem ani nezahlédl fandícího Orlika, jsem plně soustředěn na zadní kola jezdců přede mnou. Ostrá točka v Čečelicích, už jsem dávno shodil na malou a točím a točím. A Šlapkám se daří, s Kaprem a Čespou máme skvělý výhled na horizont před sjezdem k přejezdu, ta vyčištěná silnice a jen zaváděcí auto, je to sen! Líba se prosmekne zprava, tak za něj a koleje přeletět, snad kola vydrží. Byšické pavé promasíruje svaly a na hlavní silnici se zabudovat do lajny a bušit do toho co to dá. Povedlo se! Kritická místa, kde malé zaváhání může znamenat dalekosáhlé následky, jsme překonali. Ale není moc času na bidon, ani na zadní kapsy, junior stále nastupuje a provokuje největší esa. Točíme levá, richtung Řepín! Teď je chvílka loknout z bidonu a do sjezdu se snažit nezaostat, no ale moc vepředu tedy nejsem. Nalítáme do Řepína, našťestí se tempo uklidňuje, ještě zařvu dopředu "V klidu!!!", snad Čespa vyslyší naše prosby a nezačne to očesávat již na Řepíně. Zase pěkně na malou, hezky kopýtko roztancovat před mýtickým kopcem na konci údolí. Jsem v TOP5, Čespa mě chválí, já chválím jeho za přijatelné tempo a roztáčíme špice směr Nebužely. Cítím se nebesky, Řepín se podařil, nohy jedou, s oranžovým Kaprem a Čespou operujeme na špici 34.ročníku této legendy, co více si přát! Ale bohužel vůbec netuším, jak se vše během chvíle změní! Najíždíme na hlavní u Nebužel, hlasitě děkuji regulovčíkům, když v tom rána! To snad není možný, přední kolo se začíná vlnit, kuwa drát! Ztrácím kontakt se skupinou, roztahuji brzdy a v hlavě to šrotuje. Co teď? To přeci nemůžu dojet do Tachova, za Mšenem ty rozdrbaný úseky, plné děr, co ve sjezdech, jak to ubrdím, co zpáteční cesta domů, co když rupnou další dráty? Vzpomenu na Sázaváka, kdy to nakonec šlo dojet, ještě se zvedám a docvakávám grupu. Za námi doprovodná auta, mávám rukou, třeba nějaké přijede a bude mít přední kolo. Ale po výměně to již těžko sježu. Ale stejně žádné nepřijíždí... Do háje, tak jsem se těšil na Romanov, tak mě Řepín navnadil a teď tohle. Závod Doksy 2016 pro mě skončil, teď je to jen přeprava do cíle, a kdo ví, jak ta dopadne. Chce se mi brečet! Sjíždíme do údolí, nálada na bodu mrazu, furt si sjíždím díru, nechci se mezi ně motat, abych to náhodou neshodil. Gel, tyčinka, bidon, vlaju na ocase, jako bych k nim ani nepatřil. A docela se stále jede, Romanov se blíží, teď by to chtělo se pěkně protáhnout dopředu, ale já jsem stále vzadu a vlním se, vlním. Ještě zahlédnu, jak pár lidí si dělá náskok před majestátným brdkem, a pak se začnu i já motat nahoru. Košík, Bryxík, Líba, Čespa a Vitouš zmizeli, na dohled mám Kapra s Pauderou, asi by to šlo si je doskočit, ale nějak stále mám v hlavě, že je to dnes vše zbytečné, že stejně budu stát za chvíli někde ve škarpe s nepojížděným kolem. Ale vršek začíná bolet, ani tam nenarvu velkou, a vytočím to zlehka na horizont, a pak si nechám celou tvořící se grupu přeletět přes sebe, ať je v tom sjezdu neohrozím. Kostky pěkně tahají za lýtka, a zase díra, s juniorem si to pak úspěšně sjíždíme. Kapra s Pauderou ještě zahlédneme před Lobečí, ale pak nám již úspěšně mizí. Znovu vlaju na ocase, v každém sjezdu jedu s hrůzou, kdy se kousne předek, a znovu si sjíždím díry, které se vytvoří. Rozšvihané úseky se zvládly, já to snad s nimi doježu do cíle... Zdravím regulovčíka Bobka ve Žďáru a pak se už jen pohoupat k cíli a začít nasávat radost od Šlapek, kterým se to povedlo lépe než mě. Sprchy, terasa, chatka našťestí umí léčit všechny bolístky, zapomíná se na to smutné, vždyť dojet z Prahy do Doks poslední květnový čtvrtek vždy stojí za to!! PS Při zpáteční cestě v pátek na Černém Mostě rána a zadní kolo drhne o rám, prokletý kola, kuwa dráty!

Radim – Praha – Doksy (CKKV/UAC) aneb pravá jarní klasika

Rok se s rokem sešel a s posledním květnovým čtvrtkem to přišlo – klasika Praha – Doksy z dílny CKKV (letos opět v seriálu UAC) opět ožila a byla zde v celé své kráse, tentokrát s pořadovým číslem třicet čtyři (XXXIV. ročník). Počasí tentokrát vyšlo vstavní, ba co vstavní, doslova luxusní, takže jsem se přistihl, že se před startem docela i těším, což obvykle pak znamená v závodech nějaký průser, ale tentokrát byly Doksy milosrdné a nic zlého

kromě potu a slz a bolesti nohou se mi nepříhodilo. Letos poprvé startuji ve druhém/starším balíku, tak jsem zvědavý, zda se pojedje skutečně tak rozumně, jak všichni ostřílení jezdci říkají, ale i kdyby ne, přece jen by se mi tady jakožto prvoročákovi měly ty skupinky chytat snáze, než ještě loni v mladém balíku, a sám bych tak snad jet rozhodně neměl. Další výhodou je o 10 minut pozdější start, čehož využívám k rozjetí po trojúhelníku teplárna-Třeboradice-Čakovice, a to až tak kvalitně, že start mladého balíku už ani nevidím a svůj start stíhám tak o 4 minuty. Tak jako v posledních letech se startuje za zaváděcím vozem, což je celkem fajn a dá se tak v prvních zhruba 20 km v balíku celkem bez nesnázi vydržet. Letos je to sice nějaké nervózní, nejprve se hned v Měšicích jede asi 500 m po vyfrézovaném povrchu a pak po najetí na hlavní se ve vesnicích celý balík několikrát téměř zastavuje a znovu se rozjíždí na transportních cca 35 km/h, takže úplně zadarmo to svezení také není, ale dá se to a i na nějaké to popovídání je chvílemi čas (letos nejvíce klábosím asi s Davidem Markem z Agro Kolín). A když už si někde před Všetaty říkám, že už se to snad konečně jakž takž konsolidovalo, tak zjišťuji, že v balíku až tak úplně nejsem, ačkoli na tachometru mám 45 km/h, kouknu tedy dál před sebe a je to jasný, na čele odskočený někdo v oranžovém a za ním už se to pěkně gumuje v lajně, takže kdesi přede mnou proběhl ostrý start a už se prostě jede. Jsem sice asi ještě v balíku, ale úplně na chvostu a před námi Čechelice aneb první rozřazovací kopeček, takže je mi jasné, jak to asi dopadne a ano, samozřejmě jsem s balíku celkem nekompromisně vykostěn, ale zase tak moc mi to nevádí, protože jsem zde nezůstal rozhodně sám. Následuje takový vždy trochu rozháraný úsek přes Byšice, kde se odpadlíci snaží za každou cenu doskočit někoho před sebou, takže kostky a následný výjezd ke státovce je tady vždy pěkně vykrvení mozku, ale musím uznat, že ten starší balík má něco do sebe, protože pořád mám okolo sebe dost lidí, i když čelo ujíždí dál pryč. V táhlém magnetu od benzinky se to ještě trochu pospojuje (dojedeme dvě menší skupinky před námi), může nás být tak okolo patnácti, ze známých je tady Karel Šejna, Petr Okruhlica (oba CKKV) a další dva z CKKV (602 a 612), a to ještě kousek před námi je vidět skupinka z Hankou Doležalovou, které jsem se prve neudržel v Čechelicích, takže je stále o co hrát. Následuje přejezd k Řepínu, dalšímu významnému tohoto závodu, aneb druhému největšímu kopci na trase. Navíc letos pro mě je tady poprvé i vrchařská prémie (pro starší balík), ale o jejím vítězi se samozřejmě rozhoduje někde daleko přede mnou. Do kopce najíždím po sjezdu na celkem výhodné páté pozici a opět kvituji, že se jede celkem rozumně, sice se trochu prosévám dozadu, ale na druhou stranu je mi jasné, že mi to tady neujede. Skupina se sice pěkně natahuje a Karel Šejna s dalšími dvěma třemi je dokonce lehce odskočený, ale nahoře se to zase celkem v pohodě všechno sjede a upaluje se směr Střemy. Trochu mi dělá problémy vítr, nějak si moc nejsem jistý, odkud vlastně vane (není to nic výrazného a není to prostě moc poznat), takže jednou odstřídám za vítr a hned to od někoho pěkně slíznu (nebyl jsem ale zdaleka sám), ale jede se obecně celkem tempařsky a znovu si musím v duchu pochválit, jak v tom starším balíku přece jen dost lidí ví, o co jde (a přichází se to rychle učí), a dokážou jet rozumně bez velkých změn tempa při střídání, což v menších skupinkách mladšího balíku s řadou příchozích byla někdy v těchto místech celkem tragédie (viz. např. předložský report). Skupinku před námi vidíme zhruba stále stejně daleko, ale po sjezdu do Kokořínského dolu ejhle, máme ji doslova na dostřel kousek před námi. Rázem je nás asi tak čtyřicetihlavá skupina, což má důsledek velmi pozitivní, jede se celkem konstantní tempo a je to zkrátka solidní průlet údolím, aniž bych měl problém se tam udržet. A dokonce ani na záchod se mi tu letos nechce. Blíží se rozhodující fáze závodu, kterou je kopec na Romanov. Ať si říká každý co chce, tenhle kopec je prostě těžkej a každý rok, když ho mám jet v závodě, mám z něho respekt. Ona ta svině totiž dole začíná celkem vlašně a zvedá se jen zvolna a jakoby vybízela: pojed', pěkně si tam trochu nalož a neflákej to, jenže když to člověk udělá, tak pak se to za chvíli pěkně utáhne a je to utážený až nahoru a kopec tam jezdec zkrátka fackuje zleva zprava, čili kdo se nechá dole vyhecovat, tak nahoře chcípne. A nás je tady cca 40, takže je jasné, že se to lámat bude a kdo na to má, tak to ví a bude se to zkoušet orvat už odspoda. A to se taky děje, sám nevím, na co vlastně dneska mám a v té první fázi kopce se pohybuju celkem vpředu, jenže jak se to utáhne, tak mi tam skočí 195 tepů a výš to nejde, jsem prostě na svém limitu a mohu jen koutkem oka pozorovat, jak mi čelní část skupiny (včetně Hanky) začíná lehce odjíždět. Nejsem v tom tedy naštěstí sám, ale takový trochu cyklistický pohřeb to je, to zase ne že ne. Prostě to bychom tak nějak v kostce měli: Čechelice vykostěn, Byšice vykrven, Řepín pohoupán a Romanov pochován. Joj to je tedy závod! Na druhou stranu nás odpadlých tady zbylo taky celkem dost, je to tak zhruba půl na půl z toho původního počtu, takže když se to za horizontem a po nepříjemném výjezdu na kostkách ve Mšeně pospojuje, je nás taky cca patnáct nebo víc, a s tím se dá opět celkem slušně jet. Navíc už tak nějak vím, že následující kopce a magnety už mi na rozdíl od Romanova se Mšenem celkem vyhovují, a že bych v nich už neměl mít žádný další větší problém co to ztráty míst. Pokud ovšem nepřijdou křeče, o čemž by tu řada historických účastníků včetně mě mohla vyprávět. Ale letos to mám celkem v pohodě, skupina jede, křeče v nedohlednu, počasí parádní, ptáčkové zpívají, prostě téměř idyla. A mně osobně se tenhle úsek okolo Lobče a Nosálova líbí z celé trasy asi také ze všeho nejvíce, takže si to tu letos celkem užívám. V Lobči se to ve výjezdu ještě trochu natáhne, ale jede se to rozumně, začíná se mi to v tom starším balíku líbit. Sjezd z Nosálova letos taky v pohodě, akorát si vyberu špatného vodiče, dost před zatáčkami brzdí, vyvází mě hodně na vnější stranu a dole tak musíme lepit řekl bych až několika desítek metrů velkou díru, ale v podstatě to není žádný problém. Pak cedule okres Česká Lípa a kvalita asfaltu rázem v háji, ale přece jen nějak trochu opravené to místama je, nicméně chce to dávat pořádně majzla, protože děr s ostrými hranami tu stále zbývá více než dost, tak aby tady ještě nepřišel nějaký potvora defekt. Naštěstí se to ale neděje a přichází odbočka ve Žďáru a s ní i závěrečná fáze závodu. Začínám přemýšlet, jak to zaonačit, protože je

nás tu asi dvacet (cestou jsme sem tam dojeli nějaké poodpadané jednotlivce, kteří se k nám přidali) a je mi jasné, že v hromadném finiši nebudu nejspíš hrát úplně ty první housle. Odbočka za Ždírecem před horizontem je ideálním místem s tím něco udělat, v minulosti se mi to tu dokonce už i párkrát povedlo, ale chtělo by to do akce nějakého partáka dobrého temperě. V Kokořínském údolí jsem na tuto roli sice psychicky začal připravovat Karla Šejnu, se kterým se mi podobný kousek povedl loni na Karlovy Vary-Unhošť, ale ten se na rozdíl ode mě na Romanově udržel v té první části skupiny, takže už ho tu k dispozici nemám a musím tak přistoupit k taktice, že to prostě zkusím sám a třeba se někdo přidá. No tak zkusil jsem to a vypracoval si pár metrů náskok, jenže pak mě dojel jeden, druhý, třetí a když jsem se konečně ohlédl, tak tam byla naskládaná prakticky celá grupa (možná až na několik málo jednotlivců), takže se dá říci, že to nevyšlo. Ono je také něco jiného odskakovat z pár členné skupiny unavených jednotlivců, anebo z celkem fungující a předem nic nevzdávající větší skupiny. Do cíle se nás valí naráz víc než dost, a když se asi 400 m před páskou začne spurtovat, tak už mi tam moc wattů v záloze nezbyvá, valí se to přese mě celkem fest a dojíždím tak někde spíš ve druhé části své skupiny (10. ze 14). Dosažený čas je nakonec 2:22:28,34 h (průměr 33,27 km/h, průměrné tepy 164, maximální 195) je ve výsledku celkem solidní, ale ne nějak přehnaně dobrý (přehled mých dosažených časů na Doksech viz. srovnávací tabulka). A to jsem si přitom spíš říkal, že to dneska bude celkem rychlé, když jsem se prakticky celou dobu pohyboval ve skupině, která pod patnáct členů moc nešla, ale svůj díl si asi vzal nervózní začátek za zaváděcím autem, kde to dost pumpovalo, pak asi i severozápadní vítr (i když poměrně lehký a pocitově prakticky nebyl téměř znát), a asi i zvolnění tempa skupiny na posledních pěti kilometrech. Ale jinak se dá říci, že jsem si to dnes užil parádně a plnými doušky, a to byla přitom moje třináctá účast, takže jsem spíš čekal nějakou zradu, ale ta našťastí žádná nepřišla. V celkovém pořadí druhého/staršího balíku mi dnes nakonec náleží 43. místo z 80 a 29. ze 44 v kategorii UAC CDEZJ (lehce druhá půlka). Závěrečné vyjetí do Starých Splavů okolo Mácháče na večeri bylo také velmi příjemné, takže letošní Doksy bych hodnotil rozhodně kladně. V mladším balíku v závodě zvítězil při neúčasti hlavních hvězd LAWI Petr Beneš z Cyklokros Milovice v čase 2:10:47,75 (průměr 36,24 km/h), Ondra Vácha jako příchozí s ďábelským číslem 666 dojel v čase 2:20:11,20 (průměr 33,81 km/h) na 33. místě (ze 47) a pouhé jedno místo mu tak unikla speciální cena za 34. místo v balíku (číslo ročníku závodu). Mně to loni uteklo o dvě místa, z čehož statisticky vychází, že příští rok by to už mělo klapnout, no ne? Ve starším balíku pak vyhrál matador Libor Janoušek v čase 2:10:40:57 (průměr 36,27 km/h), tedy rychleji než vítěz mladšího balíku, před Michalem Rydvačem alias Čespa (CK Vinohradské šlapky) a dalším známým jménem Michalem Košem (AC Sparta Praha cycling akademie). Závěrem tradiční poděkování organizátorům za tento závod a za rok už se těším zase, zvlášť pokud půjde zajistit takové počasí jako letos!

BĚLEČSKÉ OKRUHY

Čespa – Oklepávání vína z hroznů

Oklepávání vína z hroznů, tak bych charakterizoval dnešní okruhy v Bělči. Na startu plno, stojím v poslední řadě a čekám na povel. Celý hrozen různě uzrálých plodů se dává do pohybu, ty na kraji trpěj na větru a zbytek se tvrdě drží stonku, který v prvním kole jede dost ostře a tak v závěrečném stoupání se hrozen začíná redukovat, začíná se taktizovat, nastupovat i vystupovat. Ve sjezdech jednoznačně vede Vít Mužík a to o třídu, kdy je shopen v jedné zatáčce si vytvořit 20metrovou díru, mě to mozek nebere a jedu si své, respektive se držím stonku, který mě vyváží do druhého závěrečného kopce a když se uhlédnu, tak se udrželo dalších 7 kuliček. Takle obkroužíme další kolečko, ale někteří už vypadají, že jen vlají za slupičku, která to nakonec nevydrží a odpadají. Jsme tu tedy v pěti, Vitoš přitápí v posledním sjezdu, mě se zvedá z náklonu žaludek a chci vyflusnout vlastní pecku. To se po změně sklonu silnice mění a tři uzrálé kuličky se valí k cíli. Jedem kolem hřbitova, zkouší to Michal Koš, jeho atack pobírám a připravuji se na závěrečný útok na Michala z vnějšku a jen vyčkávám, až se nakloní do zatáčky, jenže jsem se přepočítal a ze zadu za to bere Líba a než se vzpamatuji, tak je o kolo předemnou, dávám si ještě dvacet metrů, ale díra narůstá, tak svěšuji a už jen mohu Líbovi pográtulovat.....a upřímně jsem byl moc rád, že jsem mohl strávit dnešní hodinu a padesát pět minut v jeho blízkosti, jen škoda, že si toho v průměrné rychlosti přes 37km/hod moc neřeknem.....

KRUŠNOHORSKÉ PEKLO

Kolíkáč – I proto jsou ty zimní výlety!

Od Doks bez závodních kilometrů, zjišťuji, že vlastně jen žeru a popíjím nápoje, obsahující přes 0,49 % objemových procent ethanolu. Panděro roste, váhu jsem zastrčil hodně do kouta, ty čísla nechci vidět. Ale stejně mě Peklo láká, jak vím z minulosti, výjezdy na hřebeny Krušných hor dokáží člověku přinést nezapomenutelné zážitky. A navíc bojujeme stále o stupně nejvyšší v UAC, držáci Šlapek jedou, není co řešit. Čespa zajišťuje týmový autobus, ještě si projet největší stoupání na trase, no z pohodlí autosedačky to vypadá hodně děsivě a nekonečně. Prezence, vyprázdnit se v cukrárně a najednou ani není moc času na rozjetí, snad se pojedou k prvnímu

sjezdu z Klínů rozumně. Ale ouha, borci z Českého poháru okupují čelo, startujeme všichni pohromadě, a hned do sjezdu, kde zlikvidujeme brzdové špalky za autem. Konečně to odmávli a Peklo může začít. Než přijedeme k 8 minutovému sjezdu do Litvínova, tak se ještě pořádně pohoupáme v magnetech, které mě nějak pěkně bolí! Bidony daleko, zadní kapsy daleko, jen se držet dole za klandry a viset poslintanej v čelní grupě. No pěkně to prořídlo, a do sjezdu zase jdu pěkně připosraně, na chvostu. Stokrát si mohu říkat, jdi dopředu, jdi dopředu, ale stejně je to marný. Vlhko v lese, navíc prý někde vylitá nafta v zatáčce, jedu za oči za ostatními, ale již jsem mezi těmi horšími sjezdaři a špice v nedohlednu...Není to vůbec dobré, dole na kruháku stejně jako před rokem díra na čelo. Sice jsem tady s pěknými jmény, se Standou Vohníkem, Pavlem Popiolkem, Petrem Čapkem, žlutým mladíkem Miroslavem Thumou, ale zbytečně se gumujeme při sjíždění, navíc nás po chvíli čeká první výjezd na hřeben, na Křižatky. Sídliště Janov, ostrá pravá, o serpentinu výše chvost čelního balíku. Standa nechutně nastupuje, žluták se vydává za ním, tak toto by mě asi popravilo hodně rychle. Panděro bouchá do horní trubky, raději tempově za svým mamutím magnetem Pavlem a především za Honzou Sotorníkem, který jede báječné tempo. Stoupání je to parádní, dole krásné serpentiny, mezi kterými se jede hodně ostře, až v jedné mokré točce mám strach, že lehnu, jak tam nalítíme . A pak je to nekonečné, za každým horizontem čekáme konec, ale ten nepřichází. Postupně nabíráme odpadlé kusy, spart'any Jamese Walshe a Václava Candru, Jeffa a i bráchu Kapra. Formujeme se do grupy, ale spolupráce trochu vážne, na dohled sice ještě nějaké barevné fleky, ale každý si je vědom ještě dalšího pekla co nás čeká. Konečně s Kaprem zase pospolu, věřím, že mu pomohu v boji o pódium. Před sebou má Standu, který je zase neskutečně váhově vyladěn do kopců, pak je tam ale i Robert Skřeček, toho bychom měli sjet. No a v naší skupině asi soupeř nejtěžší, mamutí vítěz Pavel. Slitli jsme do Litvínova, jaký to rozdíl, oproti předešlému sjezdu, cítím se jistěji a v pohodě v této společnosti A zase hybaj nahoru, tempa se ujímá znovu Honza a Pavel mu sekunduje, mezi točkami zase letíme a po chvíli Jeff odpadá. A najednou i Kapr svěšuje Svěšuji též, chci oplatit Kaprovi to, co pro mě udělal v minulých letech, ale on řve, jeď s nimi, já pojedu s Jardou! Mele se to ve mně, Kapr má 3 soupeře před sebou, jedeme UAC, kde mi jde hlavně o body do týmové soutěže, kdyby to byl maraton, nebylo by co řešit. Nohy jedou, tak se ještě zvednout a dolítnout grupu a prát se hlavně se spart'any o cenné body. Nepustit Pavla, ten je osvědčený, ten by padnout neměl. A tak již trochu redukování znovu letíme z Klínů a v dále se nám zjevují koncová světla audiny, doprovodného auta Roberta Skřečka. Houknu na Pavla, máš tam soupeře, pojď, oplatím Ti aspoň na chvilku Romana Broníše V Janově je náš, jen bezmocně zakývá hlavou, teď mít vysílačky, hned dávám zprávu Kapříkovi, ať si zrychlí A mám znovu výčitky, že jsem měl jet s ním a potáhnout mu špic. Ale to se nedá nikdy předpověd', pokaždé je to jiné a šalamounsky zamotané. Spart'ani musí být za mnou, to je moje mantra do posledního stoupání. Pavel znovu nastupuje, zkusím ho háknout, ale po chvíli nás mají, i když Petr Čapek a jeden z Mostu už tu nejsou. Honza zase udává tempo, ale Pavel je stále při chuti a znovu a znovu nastupuje. Ale stále věřím, že to je zbytečné, že si ho stejně sjedeme. Ale síly ubývají a Pavel se nám před vrcholkem pomalu vzdaluje, s Honzou tvrdíme muziku, James odpadá s křečí, Václav Candra už má taky mezeru. Jsme na horizontu, řvu na Honzu, že si Pavla musíme sjet. Ale je to spíše vrchař než novinář, moc nespolupracujeme a rudý Václav se vrací do hry a po chvíli je u nás i obživlý rudý James! Tak to je finále! Točíme to k poslednímu cílovému kopci, kde Honza agresivně nastupuje a dokonce si sjíždí v cíli Pavla na 6 sekund. Ale to vím až z výsledků, já hraju poslední tahy dnešní partie proti dvěma Spart'anům! Zkouší to nejdříve Václav, pak James, ale na metě 500m zvedám zadek a jdu přes ně. Povedlo se! Nezakousli se do mě a lastně si mohu vychutnat závěrečné metry Pekla. Paráda, endorfiny tečou, tohle je závod, pro který má cenu jezdit ty zimní výlety, když se nohy nekousnou ani po 1800 metrech převýšení, když cítíte, že i ostatní orange jsou tu pro týmovou věc. A když si po tolika letech přejete dojet před bráchou a zafandit mu v cílovém brdku, vidět jeho famózní nástup, kdy očeše svoje soupeře napříč kategoriemi, a když, jak sám letos stále dokola opakuje, že má sezónu na ho*no, zase stejně stojí na podiu. Karle obdiv, že to furt drtíš tak úspěšně dál, jsi můj velký vzor! A pak přijedete k týmovému autu a tam už trochu povyroslé naše miminko Čespínek Vám nabídne báječný štrúdl se slovy, kluci to jsem Vám včera upekl, tak musíte uznat, že je na světě opravdu krásně. Ale tím to nekončí, v pondělí si přečtete parádní report Pistachia, který s defektem na začátku závodu by vlastně měl být našťvaný na celý svět, ale jak sám hezky napsal: „V cíli se cítím hrozně uvolněně a v naprosté pohodě. Nebyl to promarněný den. A taky je to zkušenost. Hned se na závodění dívám trošku jinak. Kolo mě prostě baví.“ A to asi nás všechny!

Pistachio – Krušnohorská časovka aneb není co ztratit.

Reporty často nepíšu, ale tohle ze mě musí ven. Krušnohorské peklo, společný závod SAL a UAC. Na závod se těším, minulý víkend jsme s bratrem projeli pár kopečků a tak by to nemuselo být úplně marné. Norové slibovali nějaké srážky, tak ráno oberu tréninkové kolo a ještě z něj do kufru přibalím přední kolo s Michelinkou (na mokru se s ní cítím jistěji), že bych před startem přední kola ještě prohodil. Před závodem rozjetí, prohodit pár slov u týmového Čespova autobusu a rychle na start. Balík čítá snad 200 lidí ze SALu a UACu, všechny kategorie startují najednou. Na startu ještě říkám Kolíkáčovi, jak nemám tyhle hromadné mačkanice rád a že se těším, až se to trošku natrhá. Kdybych jen věděl, kolik místa na silnici mi osud připraví. Start, dva kiláky z kopce za zaváděcím autem, které jede děsně pomalu. Už se blíží odbočka a ostrý start. Kolíkáče před sebou, Jardu Rendla vedle sebe, je dobrý být trošku vpředu. A najednou syčení a předek jde ke dnu. Nacpu se na krajnici, zamávám balíku a přichází zklamání a nadávky. Duši neměním, seru na to. První myšlenka, vrátím se k autu a jedu domu. Šmajdám ty dva

kiláky v tretrách zpět k autu. Cestou jsem nějak vychladnul a když jsem v autě viděl to celé přední kolo s Michelinou, tak si říkám, co kdybych to zkusil. Vzal jsem si dovolenou, na závod jsem se těšil a trénoval, zbytečných 160 km autem. Nemám co ztratit, třeba i někoho dojedu, a jako trénink to bude skvělý, minimálně dvakrát si dám parádní kopec Křížatky a pak mě balík dojede. Rychlá výměna a můžu odstartovat. Mám sekeru odhaduju asi 25 - 30 minut. Když jedu znovu z prvního kopce, tak projedu místem cíle, kde pořadatel lepí cílovou pásku na silnici. Hned hlásím, že jsem defektil, ale že to zkusím odjet. Konečně jedu. Za chvíli mě dojede pořadatelská Octavie a jestli to fakt myslím vážně, tak říkám, že aspoň dvě kola jako trénink. Napíšu si startovní číslo, abych jim v tom nedělal bordel a letím co to jde. Sjezd z Klínů si vychutnávám, celou silnici mám jen pro sebe, paráda. V Litvínově před kulaťákem už dojíždím první korálek. Tak jsem si to nazval, sbírání roztroušených korálků na trati. Hrozně mě to překvapilo, ale byla to nějaká žena. No co, startovní číslo má, už nejsem poslední. Nájezd do prvního stoupáku. Křížatky jsou krásnej dlouhej kopec, takovej nekonečnej, samá zatačka, ne moc prudkej, hezky tahavej. Jede se mi parádně, nemusím nikoho honit, žádný stres, volím si své tempo, nohy točí, místy mne překvapí nová silnice. Dávám si pár nástupů a tempo stupňuju, vždyť pojeďu jen dvakrát. V místě, kde stoupání končí stojí několik diváků, ale také dojíždím pět korálků. To jsem nečekal, a oni jsou také překvapení. Hned jim vysvětluju, že nejsem únik, že jsem ve stejném kole jako oni, a pokračují dál v závodě. Najíždím do druhého kola a ještě před Mníškem další korálek. Sjezd z Klínů a v Litvínově na rovince vidím další korálky. Hned mě to nakopne, za chvíli je mám a už poznávám známou tvář, je to Fousáč s nějakou ženou. Tak a Křížatky podruhé. Na začátku stoupání posbírám několik jednotlivých korálků a kolem půlky kopce vidím skupinku, kterou táhne Šlapka. Ze zúčastněných mi vychází Strejda. Tak to nebude zase tak špatný závod, jede se mi skvěle, řádně si to užívám. Pozdravím Strejdu a makám dál. Najednou mi dojde, kde je balík??? Kdy mě dojedou?? A co když ne?? Ještě seberu dva korálky, projedu kolem diváků na konci kopce a najednou je u mě pořadatelská Octavie. Diví se, kde jsem a ptají se, zda dám i třetí kolo. Otočím se, balík nikde, tak chci jet dál, probouzí se ve mně závodník. Řeknou mi, že budu poslední, koho pustí dál, aby mohli postupně odvolávat pořadatele z křižovatek. Znova jsem poslední, ale mám radost, že to odjedu celé. Těsně před Klínama dojedu korálek, říkám mu, že jsem poslední. Nějak se probeře a sjezd proletí za mnou. V Litvínově na rovince ho dotáhnu do skupinky a říkám si, že se asi taky chvíli svezu. Tempíčko mají takové vlažnější a tak je objedu a letím dál, korálek zůstává, ale už nejsem poslední. Třetí stoupání mi už moc nechutná, občas si musím zatancovat jako Contador a taky dlouho nikoho nedojíždím. Ještě před koncem kopce přece jen ještě dva seberu. Tak a teď ještě 7 km do cíle. V klesání pod cílovou vesnici to vůbec nejede, fouká děsný protivítr (hmm, proto tady mají větrníky), musí se dupat, aby to trochu jelo. V dále vidím dva korálky. Žlutý seberu, červený je dál. Najíždím do cílového stoupání. Tak tady jsem píchnul, ani mě to nijak nenasírá a zajímá mne červený korálek od Dexteru. 500 metrů před cílem ho mám. V cíli hned hlásí pořadatel, to je ten s defektem a chválí mne, že jsem to nevzdal. Mám radost. Celkově a bodově to bude asi marný, ale v soutěži týmů to zachránili naši borci přede mnou. V cíli se cítím hrozně uvolněně a v naprosté pohodě. Nebyl to promarněný den. Projel jsem se na kole, zazávodil si sám se sebou, užil si volnou silnici s pořadatelem na křižovatkách, potrénoval kopečky a časovku. A taky je to zkušenost. Hned se na závodění dívám trochu jinak. Kolo mě prostě baví. Díky za Váš čas při čtení.

Strejda – Peklo 2016

Začátek sezony jsem měl jako vždy pomalý, přimíchaly se k tomu problémy jak zdravotní tak organizační a tak jsem dovolil soupeřům si vytvořit dojem, že jsem lehce k porážení. Před Peklem už jsem si řekl, že je na čase začít závodit, a v té své výkonnostní kategorii se začít prosazovat. Před startem se jedu rozjet, okouknout si cílový kopec a zvážit, co by tu šlo vymyslet na Kolbabu a Fousáče. Koncovky vždy mam slabší, spurter jsem bídny, tady se na to musí jít hlavou. Kopec je docela dlouhý, má skoro 2 kilometry, 7% stoupání, ale po prvních 500 metrech se ten sklon na chvíli zvolní. A tak vzniká plán: před kopcem se snažit vyhnout špici, přijet v závětrí. Na začátku stoupání oni to určitě napálí na max, tak tady se jen udržet. Pak přijde ten placatější úsek, tady se všechny budou chtít na chvíli vydechnout, a zrovna tady je nejlepší okamžik zaútočit, vytvořit menší náskok, demoralizovat soupeře, snažit se až do cíle udržet výkon kolem 300 Wattu a v žádném případě se neohlížet. Tak buď to vyjde anebo ne. A s tímhle jdu na start. Kolbaba s Fousáčem se zrovna dohadují, kdo to dneska vyhraje, což je dobře, když dva se perou, třetí z toho muže něco i výtěžit. Hned po startu se jede z kopce, ale za zavádějícím autem, takže rychlost je něco málo pod 30, ve vzdychu cítím spálený korek. Pořad se dobrzďuje, někdo křičí, všechny jsou nervozní, ale nepadá se. Pak se konečně rozjíždí. Hned z kraje nemám v úmyslu se ukázat na špici, teď se jen udržet, jen udržet. Rychlejší nám odjíždějí, kolem sebe mám samé známé tváře: Kolbaba, Lenka, Fousáč, Pažout, Pepa Krajčík. A zrovna Pepa se usazuje na špici a nasazuje tempo, které nejsem schopný udržet. A tak jeden po druhém přese mne jdou všechny a postupně se vzdalují. Pěkný začátek... Ale je to těžký nejen pro mne a koukám, že Lenka, Fousáč a Kolbaba odpadli taky. Zbírám zbytky sil a dotahují se. Pořád se snažím jen viset na chvostu, vím, že má doba vyjet na špic teprve přijde. Ještě před začátkem sjezdu nám odpadá Fousáč. Ve sjezdu do Litvínova se snažím držet Kolbaby, ovšem marně. Ale Lenka je kousek za mnou, tak na ní chvíli čekám, jdeme stíhat Kolbabu a cestou se dohadujeme, že pokud nám frkne, tak počkáme na Fousáče a vytvoříme Kolbabovi opravdové peklo. On jako by to slyšel, zvolňuje a čeká. Na začátku stoupání jsme pohromadě a jsou tu i další dva borci: Jirka Hledík a Zdenda Šídlo. Tady už se usazují na špici a dále závod mám pod kontrolou. Jedu takové tempo, aby Kolbaba a

Lenka se udrželi, ale jen tak tak. Do toho mne střídají Jirka a Zdenda, a obzvlášť ty zdenovy špice docela bolí. Zřejmě je místní, všude kolem ho zdraví a fandí mu, tak se ukazuje v plné parádě. Druhý sjezd už i Kolbaba jede ve větším klidu, takže dole ho dojíždíme skoro hned. Ale prchli nám Jirka a Zdenek, holt ať si to užijí. Dohadujeme se, že bychom měli zvolnit z UACovského tempa na marathonské, přece máme před sebou ještě dva výjezdy na hřeben. A tak ten druhý výšlap je o 3,5 minuty pomalejší, než první. Na konci nás předjíždí Pistachio a pak zavádějící auto, které nás nekompromisně posílá do cíle. Zvláštní, vůbec jsme nevlákali, byl jsem přesvědčený, že to pojedeme celý. Ale nehádáme se, vytváříme čtyřhlavou formací, střídáme a letíme k Nové Vsi. Vychází vše podle plánu: před začátkem kopce jsem na druhé pozici, vyjíždím na špic, ale moc se neženou. Kolbaba jde přede mne, zůstávám v klidu, jedu na druhé pozici. Pak přichází placatější úsek, nastupují, a teď už jen vydržet do konce. Nu... 300 Wattu nedávám, nějak to nejde. Ale i 275 stačí na to, abych se odpoutal. Neohlížím se, neohlížím se. Jako bonus mám před sebou Zdenka Šídlu a s přehledem si ho dávám. V tu ránu kolem mne prolítne Jirka Hledík, nu, můj obdiv. Konečně vidím ceduli 500 m do cíle, tady už si dovoluji se podívat dozadu: dobrý to je, už mne nikdo nedojede, ale raději nezvolňuji, co kdyby... Parádní závod, konečně mne to začíná jezdit. Oproti loňsku se hodně zlepšila Lenka, nu a Kolbaba – ten je úplně obnovený. V tu chvíli je mi obzvlášť lito, že se nejede Rampušak, tam bychom si to užil

HORNÍ JIŘETÍN-LESNÁ

Kolikáč – V hlavě nevrta žádný červ!!

Nástup na tradiční cyklo rodinnou dovolenou na Třeboňsku se zase kryje s tolik milovaným, a někdy i proklínaným Beskydem, v UAC Lesná s brutálními stoupáními, které známe z Krušnohory, co teď? Předsezónní plán v UAC zkusit poprvé objet požadovaný počet závodů nakonec převažuje nad zdlouhavou cestou do Beskyd. Navíc týmový boj, který je letos hodně dobře rozjetý. Nabrat Profesora a pak ještě i na poslední chvíli se hlásícího Petra Okruhlicu z CKKV. Na pumpě nedočkaví Kapr s Čespu. Mastíme to do Litvínova, rychlá prezentace a závod již vlastně začíná. Ale je to zatím předehra v automobilových závodech do vrchu, jelikož auto chceme mít v místě cíle. A pak 20km na rozjetí proletět se znovu do Litvínova na start. Nakonec to překvapivě v pohodě stíháme, i když parkoviště u Tesca je již narvané pestrobarevným davem o více jak 160 helmách. Prvních 5 km volně za autem. Nejhorší co může být. Dostat se pod kopec do předních pozic a nesmotat se. Navíc staří a mladí dohromady. Na konci Litvínova se to už válí. Prosmýknout se dopředu a na mýtické stoupání s názvem Dlouhá Louka si frajersky nastoupit na čelo dnešního matche. Ukázat ten nejkrásnější dres na světě a prasknout si letošní tepovou maximálku. Hned ale pak pokorně natáhnout lanko přehazovačky o pastorek výše a zašít se do balíku. Toto není Zvole, ale minimálně 20-ti minutové peklo do kopce. Pobít v dnešní válce co nejvíce spartanů a dextráků, ale plíce už jsou v jednom ohni, bolí to, bolí. Kapr řve moc, s čelem to trhne, ale TOP 20 beznadějně odjíždí s největšími favority včetně rudocha Standy Vohníka. Náš bijec Čespa to taky zkusil, ale po londýnském výletě přece jenom něco chybí. Přisát se na zadek bráchy, jako pilná včela na květ. Už mu to zase lítá, po houštečáku si vypálil vnitřek a organismus se nahodil do tradičních hodnot. Dextrák Jeff jede jako z partesu a aktivně se stará o tempo. Sjeli jsme si Čespu, Pepu Vejvodu i žluťáka 1. balíku Mirka Thumu. Po dlouhé době jsem zase v grupě, ve které si přeju být. Ale jak dlouho? Z huby mi odletují sliny a hleny, vytáhnout bidon je nadlidský výkon. Není ani sekunda na odfrknutí. McHamer si nás docvakl, dole ztratil kvůli tomu smotku. Dlouhá Louka mi zase připravuje nezapomenutelné chvíle. Jen kvůli té oranžové kolonoskopii trpím jako pes. Kdyby tady kluci nebyli, dávno jsem si již vystoupil a topil se v depresích. Ale tudle jsi přeci chtěl, bojovat o bytí či nebytí. První kopec vždy bolí nejvíce, vydrž s nimi, kolem Flají musíš jet v této exkluzivní společnosti. Stojky ve vesnici snad přibyly, už, už jsem myslel, že je konec, ale nebyl. Trio orange se vznášelo a já jak horník z černouhelného dolu fáral do nebeských výšin. Bejku je to tam! Zůstal jsi s nimi, sice na plech, ale seš tu. Konečně bidon, gel a tyčinka. Tam kde jsme s Kaprem před pár lety hráli symfonickou časovku dvojic na K-tonu a sjížděli si Dreamera, Jiruse, Mílu Švehlu a spol., tak dnes letí po rozsekané silnici 4 pomeranče ve vymazlené grupě. Jak opojné!! Je to sen! Řveme po sobě a hecujeme se. Nohy se roztočily, vnímat jen kola před sebou a vítr šustící helmou. Krajina přenádherná, tady bývá vždy bufet na K-tonu a po krátkém sjezdu ostrá levá a znovu do kopce. Sjezd Klíny se rychle přibližuje, nesmím zaváhat, musím vypnout veškeré zábrany a sletět to s čelem této grupy. Kapr to neohroženě pere dolů, 7,5 minuty průměrem přes 60km/h., jeden z nej sjezdů v ČR. Stále na dohled bráchovi a Čespovi a dole za kruhákem se zase spojit v jednolitou skupinu. Přichází Křižatky, znovu se drápat více jak 20 minut na hřeben Krušných Hor. Pak se ještě navíc pohoupat a vylítnout do cíle na Lesnou do 900m nad mořem. Přitvrzení sklonu a znovu pochybnosti, vydržím to s nimi? Mirek Thuma a další 2 mladší bez nároku nastupují a odjíždí. A za nimi akceleruje náš Čespa! Pepa Vejvoda zvedá zadek a to už mě nenechává klidným, tancuji za jeho zadním kolem. Ve hře je kategorie 50+. Chytne Kapr vrchařské choutky? Ale zatím tu je jen Viky +1. Otáčím se na Kapra, přemyslím co teď. Pomoci mu k podiu, ale před námi je ještě někde v nedohlednu Standa, anebo jet o body do týmové soutěže? Nebeských stav nohou a hlavy se přiklání na stranu hákování Pepy a nahoře mu zkusit nestřídat, třeba si nás Kapr doletí. Čespa si vystoupil a jede s námi. Za vrchařskými esy Vikym a Pepou si to šněrujeme nahoru. Další příliv nezapomenutelných chvil. Mám na každé zrychlení, i když kopec je to nekonečný. Žluťák a jeho groupe je stále na dostřel, naopak za námi je na

dohled grupa s Kaprem a Jeffem. McHamera jsme vytratilí ve sjezdu z Klínů. Konečně nahoře a Viky s Pepou roztáčí kolotoč. Thuma+2 polapení a překvapivě je sjet i Radek Šuvada. Ale to nej má teprve přijít! Cílový kopec z Pekla do Nové Vsi jsme zdolali a v ostrém bočáku stále točíme kolotoč. Já špicí procházím, třeba si nás ještě Kapr dojede, tak ať pošetrím síly. Pepa Vejvoda si stěžuje, že už není o co jet, když je Standa někde daleko před námi. Ale o pár minut se situace dramaticky mění. Tohle umí jen cyklistika! Před námi se zjevuje klátící se postava. Standa v hodně okoralém stavu! Asi si to prásknul sám v tom větru. Tak to není co závidět! Pepa euforicky hlásí: „Nechte ho vyvětrat!“ a já přidávám: „Nechte ho dopéct!“. Ale není třeba, samotka ho vysílila dostatečně. Ale stejně klobouk dolů před jeho výkonem! Jel z nejlepšími a dnes to prostě nevyšlo. Nikdy to nejde naplánovat, vždy je to jiné a překvapivé. Poslední kopec na Lesnou. Mám strach, že se Standa hákne a tak ještě poctivě viset za Vikym a Pepou. Čespa skvěle skrývá cestovní únavu a šlape pro velmi důležité body dnešní bitvy. Standa nezalovil, ale v jedné ze serpentín vidíme o kousek níže početnější grupu. Pepa nastupuje, Viky jde zkušeně po něm, já Čespovi hlásím dech křečků na mých stehnech. Viky nastupuje a vítězně odjíždí Pepovi, Čespa bojuje o každý bodík s Pepou a nakonec dojíždí bok po boku s Vikym. Já křečky našťestí zaháním a ještě se též pokouším o Pepův skalp, ale hlavně, aby někdo nepřilétl zezadu. Vítr do zad je nápomocen, a nakonec 4 sekundy za Pepou protínám pásku. Safra to se to povedlo! Zase po dlouhé době mi v hlavě nevrta žádný červ, co jsem mohl udělat lépe a co jsem zase podělal. Pozičně dobře zvládnutý start, šťastně se vyhnout pádu, dostat se na čelo na začátku stoupání, pak se chytout výkonnostně vysněné grupy, protřpět první kopec a pak si již užívat s tou proradnou milenkou!

KOLEM POSÁZAVÍ

Čespa – do bidonu si dej sladkou vodu, vody bude dost...

.....neděle, ráno klasická procházka z pejskama po místním lesoparku, je po nočním vydatném dešti a krásně se mi dýchá, radar nic neukazuje, tak zahnat myšlenku o osedláním černého barona na pláštích a do kufru už tlačím jednici na karbonech a galdách. Cestou v autě nasazuji sluneční brýle a mířím na start, jenže při sjezdu z D1 na Chocerady zavelí palubní automat a vysílá první signál stěračům, ty pak vykonají svoji otročinu na předním skle. Říkám si, první kapka déšť nedělá a prostředním prstem pravé ruky přitlačuji brýle k nosu. Po průjezdu Choceradami najíždím na první stoupání, kterým začíná závod a z impulzů, který vysílá palubní počítač bez operačního systému se stává tvrdý stejnosměrný zdroj s rozdílem potencionálů 14,4V a stěrače odvádí svou činnost na 100%, procenta stoupání se zvednou natolik, že se mnou začne komunikovat auto a nadává mi, že nemá vodu v ostříkovačích. Rychle zaparkovat a šup k registraci.....na těch 300m, než dojdu k hospodě jsem úplně promáčený, nevádí mi to, nebot pozitivní věc, kterou jsem si přivezl z D1 je ustálená teplota o 18stupních celsia. Nálada je různá, každý se pozastavuje nad deštěm, jen hospodský nad počtem závodníků a hned hlásí, že nejdou záchody, nebot nemá vodu, hihhi, byl bych schopen po sobe spláchnout pouze vyždímáním trička..... U auta se převlíkám na chvilku do suchého, zacvaknu a s banánem v ruce vyrazím ke startu. Snažím se pomalinku s přibrzdováním přední brzdy a současně ukusováním banánu sjezt mokré kostky, což se stává nadlidský výkon, uť jsem dole.....tady se pozdravit se zbytkem nadčenců, podívat se na start prvního balíku a pomalu se posunout ke stromu, abych vykonal tíženou potřebu, jenže než vycvaknu, slyším zatroubit naše zavádějící auto a tak měním plán a rychle se docvakávám k balíkujede se rozumně a v půlce kopce jsem u Kapra, který kontroluje špic. Kopec za námi a teď začíná seznámení s vozovkou, jede se dost opatrně, což je správně, zatáčky se hlásí včas, tak aby i lidi na karbonech byli shopní s dostatečným předstihem vzít za páky, takto se dojíždí až ke sjezdu k Jevanům, kde začne blbnout špic, natahuje se to a balík začne být nervozní, najednou v protisměru v zatáčce auto a jsou tu první krušné chvilky, Jurečka bere za brzdy ve stulu LaCamrdaAlaUnhošt a dostává smyk na přední kolo, který ustál, ale vidět, jak jede s předním kolem na štorc silnice a z žiletky se stává tank, no nic moc, vytlačuje tak dalšího do škarpy a co bylo za ním nevím.....mám nahnáno, nelíbí se mi to, ale ještě jsem to nevzdal. Jedem z kopce, jsem limitovaný rychlostí mrkání, vody je tolik, že víčka nestíhají a tak stále zahřívám brzdové špalky. U rybníku už dřavím na první balík, předjíždí mě Hanka, zahnout na hlavní, zvednout zadek a pokusit se tu 200m díru zalepit. Bolí to, v hlavě bych to nejraději vzdal, ale stejně mě od tud neodvezou a do cíle bych musel po svých, tak to raději pojedou 45km/hod, než 30 a mrznout.....v údolí jsem se docvakl a už nepustil, vody je tolik, že poprvé v životě si ulevuji do vložky, teplo je příjemné a vypláchnuto je do minuty. V nohách stále cítím Praděd a na špic moc nelezu, je mi ovšem trapně a tak se Líbovi omlouvám a od 50km, kdy se nohy na chvilku chytli se snažím tahat a tak zavádím balík do dalšího sjezdu k Jevanům, najednou přiletí zezadu a tak na ně křičím, at jedou opatrně, že se to tady stejně nerozhodne a je zbytečné riskovat, martin "weber" nereaguje a natahuje špic, přidávám na tonu a měním taktiku vyjednávání, křičím "jestli nezvolníš a nepojedeš rozumně, tak tě očešu v kopcích" najednou se jede rozumně.....sjíždíme tak do údolí, Líba zas drží svoje tempo, snažím se mu pomáhat a odstřídávat, jinak by tam kroužil snad ještě dnes.....ve stoupání na Hradcem jde na špic Webrista a ukazuje mi, že se jen tak očesat v kopcích nenechá, ale za to mě to nechává klidného....jede se svižně, plynule, až pod Ondřejov, zde si zešíroka najíždí Webrista do zatáčky, jenže v protisměru auto a už je vidím v sobě.....naštěstí auto uhnulo plně do škarpy "tím bych chtěl poděkovat řidiči, že takle zareagoval" za to Webrista by měl dostat červenou kartu....no nic, lehce se to

natáhlo, Koš,Líba,Kapr,Webristadíra30m, nasazují tempo a když docvakávám Kapra,tak akorád se odehrává zlomový okamžik závodu, Košík s Líbou a webristou jsou utržený a mě chybí 10m, zvedám zaděk,přítápím,vyplácí se a před kostkami jsme ve čtyřech, za za námi nikdo.....rychle se zvedá tempo,snažím se to spíš nekazit a tak na špic lezu jen na chvílku, přece jen ta stíhačka něco stála a už pomalu není z čeho brát. Tři růžové a jedno bílé st.číslo, co to znamená ? Je Webrista příchozí a nebo si zapomněl své číslo doma, nevím a tak mi nezbejvá, než to dojecht až do cíle. Dnes vím, že je to pouze o dojetí, křeče pomalu dávaj o sobě vědět,nezbejvá,než dát Magnezko, ale nějak chybí ta hbytosť, lehkost, prostě se nejede nejlíp. Košík je po celou dobu závodu na tom stejně, zašitej v balíku a když je na špici,tak jen na chvílku a není se co divit, v cíli hlásí, že včera dal 160km závod...klobouk dolů...za to Líba jede a tak jsou karty vrženy. V posledním stoupání před Ondřejovem jede Líba-Koš-Weber-Já, když Líba lehce povolí, tak Koš nastoupí a na to už Webrista nereaguje a já tak zůstávám zaseklej, sice se zvedám, dávám si, ale na ty dva to nestačí, z těch 5m se stává 10-20-50...to samé i za mnou a tak si čelo zaspurtovalo a já si samostatně volně dojel pro bronc.....au,au toto bolelo....Rychle k autu a převléknout se do suchého. Když sundávám totalně promočenej dres, tak mě jeho váha natolik rozhodí,že znovu prohrabávám zadní kapsy a kontroluji,co tam je- měli by byt prázdné, neboť suk z Lidlu a magnezko jsem snědl v závodě a víc toho nevozím.....ano, prázdné jsou.....

MČR SAC ČASOVKA

Kolíkáč – Tělo se brání, nechce žádnou bolest

Dlouhá Louka zanechala stopy v mém pylovém filtru, laboruji s přírodními léčivý, vyplachovat nozdry konvičkou s vincentkou, nic nepomáhá . Červenec plný slunce a cyklistických dálek a já mám hlavu jak nafouknutý balón a mátožně se ploužím. Když už antibio visí ve vzduchu, tak ještě zkusit nějakou chemii na oplasknutí sliznice, která jakž takž zabírá. Posázaví mažu ze svého kalendáře, zkouším se motat kolem baráku, mistrovský víkend bych chtěl aspoň z nějakou ctí absolvovat. Zažít zase starták a vidět pomerančové kamarády. Zázemí nabízí Kocourova rodina na chalupě v Borové. Páteční protočení nohou, stoupáme Telecím na Lucký vrch v parádním podvečeru, vzpomínám na zaniklý maraton Vysočina. Neskutečné výhledy na sluncem zalitou krajinu. Tělo sice polomrtvé, ale mysl se rozjasňuje. Parodie na kozu zůstala kočárkárně, Technikovi nástavce montují na jednici. Večerní pivko a pak z místní pekárny teplé púlnoční pečivo. Může být lepší příprava na mistrovskou čásu? V sobotu to v Bystrém žije jen cyklistikou. Nablýskaný kosmický materiál všude okolo nás. Elastičtí borci hučí z disky. Bude to let údolím do Svojanova a pak krutá robota stále nahoru. Naštěstí asfalt oschnul. Fandíme dojíždějícím Šlapkám, hlavně vydržet s hladem a nenarvat se těsně před svým startem. Tragédie, nejsem schopen jet nějaké rozumné tempo, rychlost dolů padá pod 50km/h. A nahoru propadák, tělo se brání, nechce žádnou bolest. Předjíždí mě dva borci jako motorky, ani za oči nevisím. Potím se jako dveře od chlíva, marně hledám nějaké rozumné převody. 29 minut. Dostat se pod 30 minut jsem sice prohlašoval před startem, ale pomýšlel jsem na lepší čas. Proč jsem sem vůbec lezl? Hold časovka neklapla, povedla se mi vůbec někdy nějaká? Jo Břežanská osma, v háku za Kaprem Tak aspoň nasávat euforii od našich časovkářských es a být hrdý na to, že nosíme stejný dres.

MČR SAC SILNICE

Dreamer – Nebe, peklo, ráj na Vysočině

Na poslední chvíli mením plány na víkend a vyrazím Moravu do vesničky Bystre poblíž Policky na Mistrovství SAC CR 2016 v casovce jednotlivcu a na hromadny závod. Znamená to obetovat tento závodum celý víkend, protože casovka se jede v sobotu a hromadny závod v nedeli, i proto jsem ucast zvažoval, protože na nedeli navíc hlasi dest, bourky a 2 cm kroupy a v tom zavodit nepatri mezi to prave orechove. Nicmene, rozhodnuti padlo a v sobotu rano vyrazim z Prahy smer Vysocina. Dorazim pred obedem, registrace na zavody a rychle projeti trasy s Camrdou, nez trat casovky zavrou. Nakonec mame docela rezervu a tak nevaham a pri ceste zpet si vyjedu na krasny hrad Svojanov, ktery se tyci vedle trati casovky. Pak potkavam znova Camrdu, ktery neustale vzdycha ze je druha polovina casovky do kopce a jak to bude tezke, zatimco ja se snazim vnitrne naladit optimisticky, protože casovka je hlavne o hlavě. Ve 13h jsme zpet v Bystre, ale protože start mam az nekdy v pul ctvrtek, mam spoustu casu. Parkuji na namesti, kde je uprostred pekny travnik a tak si tam po vzoru par ostatnich ucastniku vezmu tasku s jidlem a udelam si pekny piknik v trave! Po pulhodine hodovani projizdi kolem Jirka Voracek a divi se ze stale jim! Jeste ze prijel, jinak bych se tam cpal asi dodnes. Po obede je mi dobre, jsem ve stinu a na závod nemam pomysleni. Ale neda se nic delat, hodinu pred startem musim opet na kolo a jde to ztezka. Rozjizdim se, ale asi az 15 min pred startem se mi dari telo nastartovat, prinitut se ke kratkemu intervalu a zacinam se na casovku konecne tesit a citim ze by to mohlo docela jet. Stojim na startu, skvele povzbuzuje Kocour a jdu na to. Prvni polovina 18km casovky je mirne z kopce, druha naopak do mirneho kopce. V praxi to znamena ze prvni polovinu jedu prumerem 50kmh, druhou 34kmh. To je myslim slusny vykon s prihlednutim k tomu ze mam obycejne silnicni kolo s nastavci. Tedy zadny casovkarsky special, zadna special riditka, kombineza, kapkovita prilba, ani jsem

nebyl v Guru Fit na serizeni posedu za 5 tisíc. Tohle vsechno kdyby se nascitalo tak to treba minutu k dobru da, mozna nekdy priste, mne zatim staci vedet fakt, ze rezervy jsou. Celou casovku jedu naplno, nikde se nesetrim a tak to boli tam i zpatky, hlavne tedy zpatky posledni 2 km uz si rikam ze je to dlouhe, dobre znameni, ze jsem tam nechal vsechno. Po casovce mam tak prijemny pocit, z naseho teamu jsem treti, celkove v kategorii 13. ale hlavne jsem prvni v ramci SUAC ligy, kterou jedu celorocne. Ale je fer rict, ze na Moravu nas sem prijelo asi pet a pul. Vecer odjezd na chalupu ke Kocourovi, kde je si uzivam luxusni servis a pobyt tam ve me vyvolava vzpominky na moji babicku a dedu, kdyz byl clovek jeste v bezstarostnem detstvi. V nedeli rano me probouzi bourka, která ale nastesti nema dlouheho trvani. Prichazi druha cast Moravskeho duetu, silnicni zavod. Ocekavani jsou velika, ve smyslu jak velke ty kroupy nakonec budou? Zatimco zbytek teamu startuje v 10h, moje kategorie bohuzel az jako posledni ve 13:35. To znamena ze posouvam snidani nekam na 10h, do Bystre prijizdim ve 12, zatimco ostatni pomalu miri do cisle. Kratke rozjeti, protoze znicehonic se objevuji zlovestne cerne mraky. Ve 12:50 zacne slejvak. Ve 13:20 sedime s Profesorem v aute, obnovuji meteoradar na mobilu. Vedle se prijizdi schovat pod strechu promoceny Kotrlík z Lawi. Vidime kus modre oblohy, tak rozhoduji, ze do toho jdeme! Fakt se mi ale nechce, ale kdyz uz tomu clovek obetovat vikend, jel sem takovy kus z Prahy, co muzete delat? Cital bych se jako zbabelec. Stihnu jeste namazat nohy a ruce hrejivkou kterou jsem prozretelne pribalil do batohu a o ktere bych si nemyslel ze ji pouziju na vrcholu leta a jdu si stoupnout na start. Odstartovano, pres 30 odvazlivcu. Sice uz neprsi, ale silnice hned nahazuji. Jsou tu borci jako Cer nebo Petr Novak, Salo a dalsi, takže je mi jasne ze dneska se pojede ostre. Pod prvni kopec udolim to jeste jde, ani mi neni zima. Prvni kopec zvaný Hlasenak je tu, mam 2,2km se sklonem 9% takže docela prudke. Nastesti jsem si ho pred zavodem nestihl projet, zamerne rikam nastesti, protoze vedet co nas 6x ceká, mozna bych se na start nepostavil. Takhle se deru tmavym lesem a rozbitym asfaltem nahoru a hakuju celo. Novak s Cerem jedou hned prvni kopec, nahore je nas tak 15. Ale tak jsem to cekal, ze se to nejspis roztrha hned v prvni kopci. Kratky sjezd, nebezpečna prava na sterku a jeste jeden neprijemny magnet na protivetru. I ten uspesne uhakuji a sjizdime dolu. Jirka Voracek hlasi praskly drat, tak to je smula. Razem jsem tu ze SUAC prvni, coz je sice fajn, ale do cile daleko. Druhe kolo nas pred kopcem dojede skupina odpadliku, protoze v udoli se moc nejede, ale kopec se jede uplne stejny srot jako v prvni kole a tak je nas zase pod vrcholem stejny pocet. Nicmene mne to trochu ujizdi. Mam mensi diru na vrcholu a snazim se ji zalepit ve sjezdu a v magnetu. To se ale nedari, odstup stale stejny. Vidim ale ze Novak s Cerem to trhaji uspesne dal a i celni skupina se deli na dvojicky. Kus za mnou Kotrlík s Lawi, kus za nim dalsi asi peticlenna skupinka. Kus prede mnou jeden borec. Mam dve moznosti, pockat, nebo jet srot dal a zkusit dojet nekoho prede mnou. Volim moznost dve, protoze stale mam prostor jet naplno, jen ten konec kopce byl pres muj limit. Zahy tak dojizdim borce prede mnou, z ktereho se vyklube nekdo z kategorie A, startujicich 5min pred nami. Ten mi tedy vleze do haku a skoro nestrida, tak to jsem si moc nepomohl. Presto i jeho obcasne prostridani znamena, ze po prujezdu Bystrym a na zacatku udoli dojedeme dalsi dvojici, zatimco Kotrlíka za nami nevidime. Tim padem jedeme razem ve ctyrech a je to veselejsi. Stridame a najizdime do dalsiho kopce. Jedu cely kopec na spici, krasne pozvzbuje Kamil A. z Axonu, slysim i nejake ostatni lidi, ale neni cas to moc vnimat, z jednoho baracku podle trati si vybavuji vetu "nechcete panaka borovicky?". Zahy pred sebou vidime dalsi dvojici nebo trojici kde je Salo a Chamrad. Tak parada, kdyz je sjedeme, hlasi ze vepredu je jenom pet lidi, takže razem jedu ve skupince o seste misto. Namota se k nam par lidi z acka, a hned je nas balik pres 10 lidi, ani nevím jak. Pak ale zacne opet prset, protoze to je nutno zminit ze do te doby, tedy nejake skoro dve hodiny neprselo, bylo kolem 22st a zavodilo se hodne prijemne. S tim destem ale veskery optimismus zmizel. V udoli se sice clovek trochu schoval, ale kdyz jsme najeli nekde ve ctvrtém kole do kopce, padla takova tma ze jsem musel sundat bryle, protoze jsem nic nevidel. Bez bryli jsem pak dojel az do cile, to se mi dlouho nestalo. Nebyla to sice bourka jako pred startem, ale prselo a postupne se ochlazovalo. Posledni dve kola to vypadalo tak, ze v udoli jsem promrzl a trvalo mi pulku kopce nez jsem se zahral. Takze ja se na kopec na konci vylozene tesil. Udolim jsem v baliku jezdit zamerne 10-20m sam za balikem, abych musel slapat za svoje a trochu se zahral. Byl to slusny ocistec, prsty na rukou zmrzle, tycinka nesla rozbalit. Zatimco hrejivka na nohy fungovala a navzdory mokrym botam mi zima nebyla, na ty ruce to moc nefungovalo. I v baliku se hodne zvolnilo, celo bylo odjete, za nami nikdo a tak se zavodilo v podstate jen do kopce. Kde jsem mel ten handicap ze mi trvalo nez jsem rozmrzl. Nicmene prezil jsem predposledni kolo a zahy prislo i to posledni, ale to cekani bylo nekonecne, tak moc jsem si pral uz byt v cili. Cilovy kopec je tu, najizdim tam zezadu tim jak jsem jel taktiku "20 za balikem udolim" je tam mix skupin A a B, uz toho mam dost, ale Salo s Chamradem toci pekne, na ty asi dneska mit nebudu. Vim ze predjizim Suvadu, kousek prede mnou vidim par cisel zacinajicich trojkou, ale neznam je a jedeme tak nejak ve stejných rozestupech, takže uz je nedojezu. V cili ani nezastavuju a jedu hned k autu, na ten moment kdy otevru auto, vyndam suchy rucnik jsem myslel posledni hodinu snad stokrat. Vikend byl opravdu povedeny, prevladaji pozitivni emoce a zazitky, tentokrat to se stestim vyslo, pocasi navzdory. Vedel jsem dopredu ze tak nejak bude a ono i tak bylo. V pocasi jako bylo vcera si clovek v hlavne tak nejak srovná i svoje priority a uvedomi si, ze to zavodeni na kole vlastne neni az tak o zavodeni, ale predevsim o tech vecich okolo, pocinaje partou kamaradu a poznanim novych mist konce a tento kout Vysociny za ten vikend urcite stal.

Helmuth – domestikem

Dal jsem v práci výpověď, podepsal novou smlouvu a teď si užívám bezstarostné léto s čistou hlavou. Nejvíc se to projevuje, že se furt usmívám jako blbeček. Na start hromadného závodu jsem se postavil s touhle dobrou náladou a silnou touhou si to užít. Jede se pomalu, všichni šetří na kurvakopec Hláseňák, snadno se propracuju ze zadu až na čelo. Je to jedno, v kopci stejně budu v p. Kapr osvědčí skvělý instinkt a hned mě hákuje. To je něco, teď to má smysl! 5km vezu našeho lídra na špici balíku D a zezadu od něj lítá jedna pochvala za druhou. Kde jsou fotografové! Dupu v euforii, v ostřejších zatačkách ještě přitlačím. Jen ať to hoši vzadu nemají úplně zadarmo! Lídr jde do Hláseňáku z prvního fleku a domestik se cedí nakonec - jak na Eurosportu. Splněno, snažím se jen úplně nahoře - před našima fanynkami a hlavně kvůli Kocourovi, u kterýho mám bidon a kterej tu dělá peklo. Běží podél, huláká a udílí cenné rady. Pamatuju si: „Nemluv, ať se nevysílíš!“ - to by mě nenapadlo. Ten bidon mi podal včetně bottle stick!!! Nebyl můj, ale dobrej ionťák. Kterej chudák asi dostal tu mojí malinovou šťávu? Teď, v prvním kole, nahoře na rovince tabák za balíkem. Docvaknu toho přede mnou a hlásím, že mu nebudu střídat, protože čekám na Strejdu, kterej je 100m za náma. Říká, že vola mi dělat nebude a opravdu čekáme. Pak ve třech objedeme další kolo a cedíme se do třetí skupiny E+Ž. S nima se mi jede dobře, Strejdu ale ne a odpadne. Chci si ještě užít, tak ho tam nechám. Sorry. Vepředu se nás točí jen pár, hodně Luboš Brusch ze Sweep. Ve sjezdu do Bystrého s ním trochu poodjedu. Domluvíme se rychle, nikdo v oranžovém na pořadí tu není. Pro něj to má smysl, jede už do cíle a Hláseňák mu prý moc nechutná. Údolím točím a za chvíli už skupinu za náma není vidět. Stálo mě to dost, Hláseňák ho nechám jet a sám se plazím do posledního kola. Už to nějak dokodrcám na samotku. Ale v údolí mě dojíždí motorka s majákem. Počkám, ptám se policajta čeho je to čelo – neví. Nedošlo mi, že to může být jen Céčko, čekám dál, mám chuť si akci z prvního kola ještě zopáknout. Přiletěj, chytnu se, zavolám na Čespu a deru se dopředu. Když se po čase ohlídnu, tak Čespa nikde a za mnou díra. Čespa nějak není Kapr. Vráťím se dozadu ještě jednou – nic. Tak zůstanu překážet vepředu, aspoň si užívám tu vybranou společnost a kašlu na to, jestli se jim to líbí. Ještě vidím jak si Michal Koš ostře nastupuje už pod kopcem, Čespa furt na konci... V cíli se nebe zatahuje, rychle sježu do Svojanova, kde je Jitka s autem. Lejt začne, až když mám sbaleno – jeden z mála suchých šťastlivců. Je přesně 13:00, pořadatelé na 15 min otevrou trať pro auta. Projedeme do Bystrého bez objížděky. Když se daří tak se daří. Užil jsem si tenhle závod opravdu na MAX, nehraje roli, že jsem předposlední v D.

Kolíkáč – Držte hubu, dutiny!

Ze sobotní časovky na základnu v Borové málem nedojedu, 10x otočím klikami a pak svěšuji nohy a nechám se unášet setrvačností. To jsou pane stavy! Ani tiskovka s Dreamerem a Kocourem zpestřená dětským animačním programem mě neprobere a s hrůznými myšlenkami na nedělní hromadák jdu již před 22h. do peří. Název reportu je už v hlavě - „Časovkářský víkend“, v jasných barvách vidím odpadnutí na prvním brdku a plácání se na samotku do cíle... Vzhledem k blížící se mokré vlně, raději volíme s Kocourem transport autem, trochu se rozjet proti okruhu a jde se na to. První sjezd údolím se neblázní, jen jeden z Dextru ukazuje dres v mini úniku, myslím, že to byl Škrabka. Hlavně krotím Čespu, aby ho nenapadli nějaké šílenosti, a pošetřil síly na top momenty s duem favoritů - Košíkem a Líbou. Že bych s nimi vyjel první Hláseňák o tom si mohu nechat jen zdát, hned na úvodním hupíku chytám odlep a jen s děsem v očích koukám, který zadek mi mizí. Je jich hodně a mezi nimi rozeznávám především Jeffa, Vencu Candru, Indiána. Kamila Ackermanna ... no tak to je paráda. Magnetem se mi stává Pavlis - CyclingBrno, který již na startovní čáře sliboval svoje hlasové divadelní představení a tak si užívám jeho předsmrtných výkřiků a dechů ... Je tu i orange bratr v boji Pistachio, jeho nápis na rámovce od Jense Voigta: "Držte hubu, nohy!" si volně parafrázuji na sebe: "Držte hubu, dutiny!" Nádherný kopec, zakončený průjezdem vesnice, kde je množství fandící diváku, včetně našich Jany, Hany a Koucoura, který skvěle supportuje s bidony a studenou lázní na rozpálený zátylek. Stále čekám znamení konečná vystupovat, ale první kopec je za námi a já zůstal v pěkné početné grupě! Začínáme docela předpisově točit. Sjezdy si bere na starost zejména Václav Vodička - CyclingBrno, který to pěkně mydlí. A tak není divu, že jsme posbírali pár odpadlých, a třeba takový Kamil vždy potěší svojí přítomností Pistachio alias Vasili Vasilyevich Kiryienka tvrdí dlouhé špice bez mrknutí oka a tak kroužíme, kroužíme a předposlední Hláseňák nám oranžovým připravuje epické chvíle! Dvojička před námi a po chvíli je to jasné, Sparta, Dexter alias Jeff a Venca Candra. Uááá to jsou okamžiky! Kocour znovu připravuje krásné fanouškovské peklo a mačká nás do mrkovo-pomerančového džusu. Jeden nám odlétl na horizontu, ale já se již plně soustředuji na sjetou dvojku, jen ti dva jedou do UAC, ti musí zůstat za námi! Pak ještě uděláme chybu, když si nepohlídáme sjezd do Bystrého, kdy nám odjíždí mašina Vodička a odtáhne další dva borce z naší grupy. A v údolí již bohužel není sil a morálu na jejich sjíždění, navíc když zmizeli nějak rychle z našeho zorného úhlu. Každý se připravuje na poslední rozhodující Hláseňák. Na začátku kopce se s Jeffem špičujeme, pak se chvíli přetahujeme o špic naší grupy, ale po chvíli ji okupuje jen duo orange! Parádní chvíle, s Pistachiem si drmolíme svoje mantry o držení hub a stoupáme stále blíže a blíže vysněnému cíli. Nápis na asfaltu Vinohradské Šlapky tomu dodávají ty správné grády, na 500m se ještě ohlédnout a vidět tu d'ouru na naše trio. Trochu jsem totiž zapomněl, že s námi jede Pavlis. A vypadá hodně bojovně! Vzpomínám na svého bronzového Krušnotona, kdy právě s Pavlisem jsme se přetahovali na 250km na cílové lajně. Tak co dnes? Na 100m zkouším zvednout zadek, ale odpovědí je mi Pavlisův výbuch síly! Jooo tak pěkně pošetřil, na toto nemám odpověď! Gratulace! Ale v cíli

převládá euforie, objímáme se s Pistachiem, vždyť duo našich soupeřů, kteří mají co mluvit do týmové soutěže UAC zůstalo za námi!

ŽELEZNÝ DĚDEK

Kolikáč – Tradice neporušena

Děšť je neodvratný, voda padá ze shora, když jdeme na prezenci, když se rozjíždíme. Popec s Kuřetem, který se tu zjevil ve šlapkovském. Hrabosh zapomněl civilní boty, tak pěkně na boso se ráchá v tom bahně okolo auta. Stoupnout do první lajny pod nafukovací bránu, ať jsme aspoň trochu chráněni proti vodě. Prásk, vyrážíme k prémii, Mára nenápadně odjel a balík to nechává v klidu, každý si zvyká na to cákání vody z kol. Pořadatel upozorňoval, že silnice kloužou jako na klouzačce, tak hezky opatrně vykroutit zatáčku v Kozmicích. Letíme vesnicemi a blíží se moje problematické místo, kdy mi to zatím vždy ujelo. A zase jako ten správný tragéd jdu do sjezdu ze zadních pozic, a brdek na Dlouhé Pole si gumuju držku. Včera na Lipencích jsem se přesvědčil, že tělo a hlava odmítá intenzity a nejinak je tomu i dnes. Mě to snad zase odjede! Natažená lajna a zlověstný zásek. Je tu Novotný z Agro Kolín, to je mašinka, kterou je potřeba háknout. V Dlouhém Poli v ostré levé hup za něj, ale jeho srot nedávám. Ještě příleťte Roman Tůma ze Sparty a snažíme se točit. Nájezd na hlavní ale už jen bezradně koukáme, jak čelo mizí jak pára nad hrcem. Konec! Tak jsem se mohl hezky svést s Kuřetem, Čespou, Jirusem, Kaprem a McHamerem. Tradice neporušena. Grupa za námi s Tachyčem, Michalem Běhounkem a dalšími. Parkuji na ocase a nechám se vláčet kolem dokola. Na špici operují 3-4 borci, a nějak nechtějí zapojit do střídání celou grupu. Tak ono je to stejně zbytečné, čelo už nesjedeme. Tak se aspoň soustředím na UAC borce, ať zůstanou za mnou. Tachyče jsme vytrousili, Roman v posledním okruhu, taky začíná uvadat a nechali jsme ho před Dlouhým Polem. Příprava na závěrečný kopec, s Michalem zkusíme roztočit kolotoč, ať nás zezadu nesjedou. Největší tahač Jirka Černý je ale proti, prý jsme se zašivali a teď před cílem jsme nějaký živý ... Roman si nás dojel, takže do Soběhrd zase po kupě. Hákuji Jirku, ať jsem vepředu skupiny. Povedlo se, odskočili jsme zbytku, za mnou 2x Veloservis, který moc neřeším, jelikož si myslím, že v UAC nejsou. Tak nakonec 4. ze skupiny, ale pak se v pondělí dozvídám, že Veloservis je v UAC. To jsem to tedy prokaučoval, 2 bodíky v háji ... omluva a gratulace orange střelcům vepředu, kteří zajeli parádně...

DOBROVICKÉ OKRUHY

Dreamer – Šotka kam se podíváš

Co je Lawi Tour Classic? Tradiční cyklistický závod s novou tváří. Silniční jednorázovka pro tlustý gummy. Délka 90 km. Několik sektorů prašných cest. Podzimní sestra dlážděné jarní klasiky. Tento uvod jsem si vypůjčil z oficiálního webu akce a naplno vystihuje co se v sobotním polední delo poblíž Mlade Boleslavi. V týdnu na me dolehla unava po Krali Sumavy a celý týden jsem se snažil dostat z nějaké virozy. Az v patek rano uz jsem se konecne citil o neco lepe a tak jsem vyrazil i na tento zavod. Radeji jsem nezkontroloval profil, prasne useky, prostě nic. Jen jsem zkontroloval sjete plaste Conti a usoudil ze to v nich nejak objedu, jina kola jsem ale stejne v Praze nemel. Rano odjezd s Kolikacem a Helmuthem do Dobrovic. Pocasi trochu pod mrakem, ale pres den bude teplo. Trochu se rozjet, kluci uz jdou na start, ja se trochu zakecam s V. Nezerkou + 1 a malem vyjedu tu stojku az k zamecku. Na startu je kolem 80 lidi, vypada to ze to moc neni, ale strach z trate, defektu a poniceni kola je velky. Moje kolo uz ma spoustu let za sebou a uz vim co zvladne a co ne. Kapr nema cip, ale stihne sehnat nahradni. V 10:30 odstartujeme, computer radeji davam do zadni kapsy. Jdu hned na celo a dari se mi to velmi snadno. Jedeme ale za zavadecim autem, takže nikdo neujizdi. Pak nam padnou zavory a chvili stojime. Neznaje profil a kdy zacnou prasne useky, se trochu propadam. Zavory se zvednou a jede se do mirneho kopce srot. Najednou je Kolikac, Kapr i celo kus prede mnou. A to uz je tu ostrá prava, kousek rovinky a ten pravý závod začíná! Sektor 1 : nesmí sem doprovodné vozy, luxus kochačka po tvrdém prachu bez děr a kamení -600 m. Před najezdem musím hodne pribrzdit, peloton je natazeny ale zustavam v klidu, protoze si rikam ze to se sjede. Omyl a velky. Kolem jeste projede Liba Janousek tak si rikam ze ho budu hakovat, ale v tom prachu se spatne predjizdi a nejdu do toho po hlavě. Po konci useku nasleduje kratky sjezd po horsim asfaltu a kdyz konecne najedu na prehlednejsi usek, prvnic asi 20 lidi vidim 100m prede mnou. To me nastve a tak se rozhodnu ze si to jeste sjedu. Dojedu jednotlivce, dvojicky, Kolikace, ale Cespa s Kaprem jsou v celni skupine. Tahnu cely druhy balik par minut, odstup od uplneho cela je porad stejny, vidim zavadeci auto, ale o moc se nepriblizuji. Nastesti mi po nejake dobe dojde, ze tudy cesta nepovede, protoze sice krasne tahnu, ale za mnou jede dalsich 20 lidi. Tak se zaradim do druhého baliku a necham jet i ostatni. Par lidi sice zacne stridat, ale celo stale stejne daleko. Jsem trochu zklamany ze mi to ujelo, protoze preci jen v tom druhem baliku jsou viditelne lidi, kteri tak dobri nejsou. Nastesti nemam cas o tom dal premyslet, protoze je tu Sektor 2 : tvrdá písková cesta , občas obláček a mělké prohlubně od vyschlých kaluží, jelo se i loni, nízká obtížnost- 2200 m. Jakmile se najede do terenu, mam problemy i v teto skupine. Jedu radeji svoji stopu s odstupem, abych minimalizoval riziko defektu, ktere je velke. Na prvnic dvou sektorech melo defekt minimalne

mezi peti az deseti cyklisty. Sektor 3 : střední náročnost, o dost víc oblázků než v druhém sektoru, víc prohlubní od kaluží, v druhé části sektoru cesta dvoustopá, prostředkem roste tráva! Je lepší jet odstup a svoji stopu! Královský sektor měří 2600 m. Tady se propadam jeste vice ve skupine a po najeti na asfalt mam co delat abych se vubec dotahl do baliku s Kolikacem. Tohle opravdu bolelo a ja zacinam byt rad, ze nejsem na uplnem cele, protoze vim ze bych prasne useky stejne s celem neobjel, neriskoval bych tolik. Nekde tady kdyz se dotahnu do baliku, vidim ze je tu i Cespa, ktery pomahal nekomu kdo spadl na kolejich, za to opravdu respekt! V celni skupine tak od nas zustava pouze Kapr. Sektor 4 a 5 : válcovaná písková cesta bez děr, jen drobounké oblázky, nejvíc podobný povrch Strade Bianche! 890 m. Tohle si moc nepamatuju, ale zda se mi ze tech sektoru je na muj vkus nejak moc. Jinak se mi ale jede dobre, preci jen tenhle druhy balik tolik nejede, takze se v nem da posetrit sily na dalsi prubeh. Sektor 6 : začíná maso, stará vydrolená asfaltka a naplavený písek a to ve stoupání - délka 600 m, potom 300 metrů luxusního asfaltu a vrchařská prémie! Tady se to pekne nadelilo, jede se mi dobre, ale opravdu spatne se predjizdi, takze i tak chytam diru, kterou nastesti nahore dojezu a jeste pomuzu Kolikacovi, takze jsme oba uspesne zpet v baliku. Sektor 7 : Lhotky, jely se loni ale opačně, tvrdá rychlá šotolinka (vymetená od aut) ukončená nebezpečným !!! sjezdem, třikrát příčné kanálky přes cestu plus naplavený prach! Místo je označeno třema metrovýma fluo cedulema a hlídán pořadatelem s píšťalkou! Tak tohle byl masakr, dole jsem malem lehnul, kdyz jsem jel v tech nanosech prachu, nemohl nikam zatocit, protoze by okamzite nasledoval pad. Uz se ani nedivim co vsechno se da na silnicnim kole projet, ale tohle bylo asi maximum co jsem kdy na silnicce projel, i na biku by to bylo blaznive. Jedeme dal a je tu Sektor 8 : K němu se musí vystoupat po zálatované úzké lesní asfaltce přes osadu Kladěruby, jak vyjedeš z lesa tak to začne , písková polňačka ,místy hodně jemný písek! 600 m. Taky libovy usek, ale uz si tak nejak zacinam zvykat. Spis si rikam ze se blizi konec a byla by skoda ted mit nekde problem. Ze skupiny pravidelne par lidi odpada, takze uz nas jede tak 10-15 v tom druhem baliku, na uplnem cele odhaduji kolem 15ti lidi. Ubyva sektoru, pribyva normalniho asfaltu a cil se blizi. Sektor 9 : je opakovaný sektor 2 a poté už jen asfalt až do cíle! 4 km pred cilem Cespa naznacuje at to zkusime, ale ten spravny moment jsme provahali. Ten spravny moment prijde v Sycine, vesnici asi 2km pred cilem. Cespa za to vezme v brdku, ja jedu za nim kdyz uslysim neco jako "jed, ja to tu zavru". Tak jedu, ale cekam ze me dojedou. Vypada to ale nadejne muj naskok neni velky ale drzim ho. Pak uz nasleduje jen odbocka nahoru do kopce a poslednich 500m. Trochu vadnu, ale naskok pred balikem udrzim az do cile. Tak to se povedlo, z toho mam radost, diky Cespo za dobry napad! V cili nam Kapr rika ze dojel minutu pred nami a jel nekde od 50.km sam. V cili jsme spravne spinavi a kole je krasne zaprasene. Tenhle zavod mel kouzlo a byl spravne syrovy, to jsem citil uz od prvniho sektoru. Tam me sice trochu mrzelo ze mi to ujelo hned na zacatku, ale v dalsim prubehu jsem si zavod opravdu uzival. Co si ale budeme povidat, je to opravdu extremni zavod, kde zalezi hrozne moc na stesti. Udajne z tech 80 lidi dojelo jen 50, to neni moc dobra statistika, v podstate je to pul na pul ze zavod dokoncite v poradku. Ale stesti preje pripravenym a ja si z Dobrovic odvazim krasny zazitek, bylo neco jineho, nez co clovek zna. A to je jedine dobre, protoze i o poznavani novych tvaru zavodeni cyklistika je.

Kolikáč – Jak si gumovat tlamu v prachu

Páteční divný stavy, nohy bolí, tělo bolí, neleze na mě zase něco? Ale přece si nemohu nechat ujít víkendový etapák, navíc s motivací na celkové pořadí v UAC, jak v jednotlivcích, tak především v týmech. Domlouvám odvoz Dreamera a Helmutha, aby z toho již nebylo možné vycouvat . Ale jo, sobotní ráno a já se zase těším jak malej kluk. Pohrát si s nervovou soustavou Kapra, když mu šikovně schovám čip do jiné tašky. Naštěstí vše zvládl asi 10 sekund před startem. Ještě jednou omluva! A už se práší za kočárem. No ještě ne tak docela, úvod je po asfaltu a já to takticky zvládám, před blikajícím přejezdem, který nás na chvíli přibrzdí, jsem v první lajně mezi Lawi esy z Českého poháru. První úsek po šotolině se ale rozjíždí pěkná palba! Letí to kolem mě rychlostí, kterou nejsem schopen akceptovat. Ani Kapr s Čespa se nestanou mým magnetem. Pěkně mě to sešrotovalo, první grupa prostě nenávratně mizí Svěšuji a čekám, co přijede zezadu. Po chvíli Dreamer, který to chce sjet. Ale to bychom museli točit ve více lidech. Sice díra není velká, ale čelo letí. Je konec nadějím, že bychom se sklouzli za zaváděcím autem. Ale ani tady nebude nouze o zážitky Je nás pěkný počet a nechybí ani náš Pepíno. Jede fantasticky, na dalším sektoru mám co dělat, abych mu viděl záda. Hezky nás lakoval na diskuzi, že to bude o držku a přitom jede jako po asfaltu. V mračnech prachu buším do pedálů a modlím se, ať contíky vydrží. Občas kolo ustřelí, že se už vidím na zemi. V příkopu stojí Jeff s defektem. Konečně asfalt, sjet si menší díru a zabudovat se do grupy. Dreamer a Pistachio jsou tu taky. Paráda! Další sektor před námi. Mě to snad i baví si gumovat tlamu v tom prachu. Jemné částičky se mi usazují na plicích a mně se vybavují ty klasiky, co jsem viděl v TV. Zase s dírou, ale jsem v lajně asi se čtyřmi dalšími. A táhne to náš Pepíno! Tak to ne, musím dopředu a pomoci mu. Podařilo se, ztráty smazaný. Před námi přejezd a za ním leží rozbitý borec, u něj auto a další lidi. Kluci z grupy říkají, zpomalte, byl tam i Michal Rydval, ať jede s námi. Až poté se dozvídám, co hrdinského Čespa udělal, že pád viděl, zastavil a borcovi pomáhal. Pěkný bejku! Kde je ta moje páteční únava? Jede se mi parádně a strašně to baví. Vždyť jedu s naším Snílkem v jedné skupině! A Pistachio taky řve blahem! Stále se tlačit dopředu, nesmím nikoho nechat ujet. Na vrchařskou prémii v háku za Dreamerem. Před námi asi 10 lidí, ale chvost ten kopec nedává v tom tempu, jako ti vpředu. Nedá se předjíždět, chybí tady asfalt, je tu jen jedna dobrá stopa. Vyhlášena pohotovost prvního stupně. Pěkně si dávám, na dobrém asfaltu vidím otáčejícího se Dreamera. Díky! Musím! Uááá podařilo se, ale pár lidí

jsme tady zase nechali, včetně našeho Pistachia, škoda! A šílený sjezd v šotolině, naplaveném štěrku a vymazlených kanálech. Uff, hlavně bez pádu a bez defektu, a pak za odměnu zase luxusní asfalt a krasojízda přes 60km/h. Sparta Vence Candra zůstává zpět s defektem. Už nás není mnoho, ale trio orange bojuje o důležité bodíky. Čespa ukazuje svoji sílu na špici. Přechkali jsme další 2 sektory a cíl se neodvratně blíží. Jedeme hodně trhaně, občas někdo nastoupí, hlavně Čespa, a pak zase všichni svěsí, až na mě jdou křeče z toho pomalého tempa. Ale věřím si, v kopcích jsem se cítil dobře, snad i v tom cílovém to vydrží. Čespa rozjíždí tempo, v Syčíně jdeme s Dreamerem přes něj a Dreamer svým typickým nenápadným zrychlením odskakuje. Zpětně vím, že tady jsem udělal chybu, chtělo to zvednout zadek a nechat se od něj odvézt od grupy. Takhle najíždím do cílového brdka pěkně bok po boku s Veloservisem. Teď už na rozdíl od Dědka vím, že jsou v UAC a nechci si je nechat ujet. Jo ale nohy už nechťejí, marně koukám na akcelerující zadky. A navíc se pak dozvídám, že jsem jel o podium v „C“! No jo no, zase tomu něco chybělo, hold nezbývá než pogratulovat Michalovi!

O PODZIMNÍHO KRÁLE VRCHAŘŮ

Dreamer – Podzimní vrchar v letním duchu

Po sobotě přichází nedele, pro většinu lidí nejvíc odpočinkový den v týdnu. Ne však pro mě a další stejně nadsené kamarády. Po sobotním epickém prasném závodu v Dobrovicích je tu UAC O Podzimního krále vrcharu. Je už sice zari, ale počasí je stále ryze letní a atakuje 30 st. Ráno mě nabírá Kolikac a míříme do Hřebce, kde nás čeká kolem 80 km v Berounských kopcích se čtyřmi měřenými useky. Takže taková menší varianta letošního Krále Sumavy. To by mi mělo sedět, ale po sobotě je velká otázka jak se mi pojede. Trochu mě uklidňuje že většina z top lidí jela i včera v Dobrovicích, takže těch úplně čerstvých lidí tu moc nebude. Ale i kdyby, ve finále na tom až tak nesejde, přijel jsem si to dneska do Hřebce hlavně užít v krásném počasí a výsledek je na druhém místě, obrazně řečeno. Rychlá registrace, cip na kolo a pár úvodních slov od Diabla k trase a už se necelá stovka cyklistů vydává vstříc místním kopcům. Hned po vyjezdu z Hřebce jedeme proti ostremu větru a nohama se opravdu nechce, ale když mi Kapr říká že je na tom podobně, vím že v tom nejsem sám. K prvnímu měřenému useku dojíždíme relativně rychle, takže se moc nestihám rozjet, potřeboval bych tak hodinu dneska. Chvilu čekání na start, tu využíváme všichni k odložení věcí do auta obětavého Strejdy, původně jsem si tam chtěl odložit jen druhy plný bidon, ale Strejda nekompromisně říká ať odevzdám všechno co jde. Kdyby vedel že i přes jeho inspekci jsem celý závod vozil v kapsách mobil, pumpičku a duši, asi bych dostal pár facek. První měření se mi podle očekávání jede pocitově špatně, Čespu startujícího 15vt předem mnou vůbec nevidím, takže čekám kdy mě dojede McHammer. Toho skutečně někde pulce kopce vidím docela blízko za mnou, ale jak se silnice narovná, odstup zastává stejný. Dari se mi trochu zrychlit a odstup zase o něco zvětšit. Ve finále jsou po prvním useku velmi malé rozestupy, s Čespou mám stejný čas, Michal na mě sjel 3vt. Vím, že další kopce se mi už pojedou lépe, takže se na ně začínám těšit. Před druhým usekem dlouze klesáme k Berounce a pak nás čeká Zdejcina. Tenhle kopec neznám, ale Michal říká že je dvojnásobně delší než ten první. Proto se v něm trochu oba setřeme a než se nadějeme jsme nahore, opět s podobným rozestupem. Usek tak nakonec byl kratší než jsme mysleli a říkáme si s Michalem, že jsme se zbytečně setřeli. Opět skvělý servis ze Strejdy a auta, ztracený bidon nacházím u Kapra, beru si hrusku z auta, doplňuji vodu a míříme na třetí usek, kterým je opět Zdejcina. Teď už vím jak to bude, tak není na co čekat. Při startu mám podruhé za sebou problém nacvaknout, nějakou vterinu to udělá. Zdejcina podruhé se mi ale jede dobře, dojíždím Čespu, Kapra i Kolikace a ve finále mám výrazně lepší čas než při druhém průjezdu. Stejně tak Michal, takže zatímco většina lidí si pohorsila, my jsme si v tomto useku polepsili. Poslední usek je nejdělsí, začíná být horko, ale už jsem pěkně rozjetý, takže vím že se mi kopec pojede dobře. Krátce po startu tak dojeďu Čespu, kterého ale limituje zranění na ruce, proto si Čespa zaslouží velký respekt. Čespa jede kousek za mnou. Kapr s Kolikacem předem mnou ale ještě to trvá než je sjedeme, silnice se totiž trochu narovná a kluci chytí druhy dech. Nicméně jsme tam a chvíli se tam pretahujeme o první pozici ve čtyřech. Boli to ale úplně stejně nebo možná víc než kdybych jel sám, občas chytám diru kterou musím chvíli zalepovat. Pak ještě jednou nastoupí Kolikac s Kaprem, Čespa trochu zustane vzadu a já zase musím jet úplně nadoraz. Pak se ale dostanu dopředu a klukům definitivně ujíždím a to už je tu konec useku. Tohle opravdu bolelo ale bylo to poslední z dnešního závodu. Pak už následuje pohodové dojetí v letním počasí zpět do Hřebce a jako bonus si s Michalem dame ještě jeden okruh původní trasy Prvního Slapnutí. Když to srovnám dneska s Jarním Vrcharu, tak se mi jelo mnohem lépe a i výsledek tomu nakonec odpovídá, celkově 4. místo a 2. místo v kategorii je parádní výsledek, to jsem ani nečekal! Velký dík patří ještě jednou Strejdi, poprvé v životě jsem si užíval takovou teamovou podporu a i to mě motivovalo zájet co nejlepe a pomocí týmu k pár bodům do týmové soutěže navíc. Víم ze to Diablu nemá s poradením Vrcharu jednoduše, tak věřím že lidé postupně bude přibývat, je to zase jiný druh závodu než obvykle určité ma silnicím kalendari svoje místo.

Radim – O podzimního krále vrcharů (UAC) aneb dvakrát po sobě na Zdejcinu

První zářijovou nedělí (4.9.) jsem vyrazil na závod O Podzimního krále vrcharů a byl to teprve můj třetí UAC v sezóně plus nedokončený (přesněji ani pořádně neodstartovaný) Krušnoton. Jedná se o akci, kdy je stanovená v

podstatě jen doporučená trasa, která se jede nezávodně, tzn. jako každý jiný normální cyklista, jen je na ní vypsáno několik předem stanovených měřených úseků do kopce, které se jedou naopak naplno nebo jak kdo chce, ale výsledný čas je dán právě součtem časů v těchto měřených úsecích. V podstatě úplně to samé, jako před týdnem na Králi Šumavy, jen ta celková vzdálenost tady byla podstatně kratší. A jelikož DURATEC stále ještě není opravený, tak si to celé zase odpracoval TREK stejně jako na Šumavě. Oproti loňsku se toho dost změnilo, jednak místo zázemí (místo Unhošť Hřebeč) a jednak trasa, kdy z měřených úseků, které se jezdily v minulosti dva roky zpátky, zůstaly pouhé dva a celkem byly jen čtyři místo obvyklých pěti až šesti: Hřebeč – Dolany – Malé Přítočno – Unhošť – Nouzov – Poteplí – RZ1 – Nižbor – Stradonice – RZ2 – Otročiněves – Nižbor – Stradonice – RZ3 – Beroun – Hýskov – Nižbor – RZ4 - Poteplí – Nouzov – Unhošť – zpět Hřebeč, celkem cca 80 km. Menší počet měřených úseků byl však poměrně dostatečně vyvážen tím, že se jela 2x Zdejcina ze Stradonic od řeky, a to dokonce hned dvakrát po sobě. Celkové převýšení cca 1500 výškových metrů tak zůstalo zachováno nebo spíš bylo ještě o něco vyšší. Počasí bylo tentokrát výstavní, teploty letní (takže krátký-krátký), vítr od západu sice trochu foukal, ale ty měřené úseky byly vesměs schované v lese, takže znát to bylo akorát ve druhé polovině Zdejciny, kde serpentina jedním směrem se jela vždy o hodně hůř než serpentina druhým směrem, ale ve výsledku to bylo spravedlivé. Pořadatel Diablo letos přišel s inovací, nestartuje se s orientačnými čipy jako v minulosti, kdy bylo nutné snímat jak start, tak cíl, ale s čipem na vidlici, který snímá čas na koberci pouze v cíli, kdežto na startu žádný koberec není a přiděluje se zde jezdcům jeho startovní čas (odstupy po 15 s), do kterého se jezdec musí strefit. K tomuto účelu jsou u startu instalovány hodiny s vteřinovou, což mi dává při každém startu vzpomenout na staré slavné doby KPO časovek. Na druhou stranu dodržování startovních časů nikdo moc nekontroloval (pořadatelé měli plné ruce práce s evidencí, kdo kdy, a na kontrolu už nezbývalo), takže jsem viděl několik jezdců, co to klidně odpíchli třeba i o 5 sekund dřív, ale budiž jim přáno. Na první RZ do Poteplí jsem jel s hlavním balíkem, kde byli hlavně jezdci z Vinohradských šlapek, dále tu byl Milan Beránek z TJ Sokol Králův Dvůr - VARTA a další. V Poteplí před mostem se to trochu štosovalo, ale ještě to celkem šlo. Kopec se mi jel i docela dobře, nohy celkem jely, dechu se dostávalo, ale přesto z toho byl zase o kousek horší čas než loni a předloni. Asi byla chyba odstartovat na malou (jak to tady děláš Pepo?), ale zase pak v té první půlce mi to přišlo docela optimální, jakože na velkou bych to už asi neurval, a až pak ve druhé polovině po prvním polevení kopce jsem ji tam dal a dojel na ní až do cíle. Nahoře na rozdíl od většiny ostatních ani nezastavuju a plynule pokračuju okolo Chyňavské hájovny (t.č. v rekonstrukci či spíše demolici) víceméně sám až do Nižbora a hned hurá přes Stradonice k RZ2, kterou je výjezd na Zdejcinu. Pěkný kopec, tak akorát dlouhý (asi 2,5 km), ale s dost rozbitým asfaltem hlavně v první polovině, kde je to kolikrát víc o hledání správné stopy než o výkonu. Ale nějak to zase jede, to zase jo druhá polovina ve vsi už je co do povrchu lepší, ale zase je zde celkem větrno, což je znát zejména při jízdě v ose východ-západ, zatímco opačně to pohříchu zase až tak moc znát není, nebo rozhodně ne tak, že bych najednou letěl jako pták. Nahoře se ještě vlezu těsně pod 9 minut, tak asi dobrý, ale porovnání se soupeři nemám žádné. Pokračuju sám po hodně rozbité lesní a polní asfaltce na Otročiněves, není tomu tak dávno, co se tu jezdily okruhy UAC, ale dnes už si to nějak neumím představit, protože ty díry hlavně před napojením na silnici od Hudlic jsou už opravdu dost za hranou, ale když jede člověk sólo a pomalu, tak se to ještě jakžtakž dá. V Otročiněvesi mě dojíždí postupně tři jezdci, takže ve výšvihu na horizont už nejsem sám, ale pak se to zase roztrhá (jeden odjede v kopci, jeden zůstane zpět a třetímu odjedu já ve sjezdu), takže dolů k řece dojíždím už zase sám, ale je to jedno, protože zde mám stejně naplánovanou zastávku na benzince. Dávám jednu Pepsi a tyčinku Twix plus jednu neperlivou Magnesii do bidonu, ani bych neřekl, že se zdržuju moc dlouho, ale když následně dorazím do Stradonic na druhý výjezd na Zdejcinu, tak už se startér Diablo tváří, jako kde se flákám a že už jsem asi poslední. No je fakt, že něco o limitu 12:00 na RZ3 kdosi cosi říkal, ale přišlo mi, že jsem se nikde nezdržoval, jediným zdržením byla ta krátká pauza na benzince, a stejně jsem přijel pozdě – tak to byl ale přísný limit. Podruhé mě Zdejcina už trochu tahá za nohy, tepy jsou níž a pocitově už to tak nejede, navíc jsem tu už zcela sám bez motivace v tom smyslu, že by mě někdo dojížděl nebo já se k někomu naopak přibližoval, ale čas je z toho nakonec jen o 14 sekund horší, než při prvním výjezdu, tak to je tak asi celkem normální, řekl bych. Sice byli i jezdci, kteří se při druhém výjezdu zlepšili, ale ve velké většině zajíždějí časy o něco horší, takže v tomto směru jsem na Zdejcine nijak nevybočil. Znovu po rozbité cestě na Otročiněves se mi už nechce, tak využívám vláček právě se vracějící grupy Vinohradských šlapek, která míří opačným směrem na Beroun. A je to dobrá volba, na konci skupiny si hezky odpočinu a trochu pookřeju, cesta do Nižboru je údolím řeky proti proudu řeky bez nějakého výraznějšího kopečku a pěkně to tady odsýpá stále přes 30 km/h, takže ve výsledku je to o hodně rychlejší, než plácání se sólo po rozbité silnici přes Otročiněves. A ještě mám tu čest odstartovat do poslední RZ jako třetí z celé té velké grupy a ujmout se tak role lovného zajíce, což mi celkem jde. Ty dva před sebou předjedu ještě do odbočky nad vsí, a pak už mě to pěkně mydlí zezadu – Kapr, Kolíkáč, Čespa, Dreamer a další. Ani pohledem je nezahákuju. Převalí se to postupně přese mě a do cíle této poměrně dlouhé, ale svižné RZ, dojíždím opět víceméně osamocen v čase pro mě poměrně příznivém (o 40 sekund lepším než předloni, kdy to ovšem bylo na mokru). Zbývá už jen dojet zpět do Hřebeče, ale po doporučené trase pokračuju jen na Ameriku, kde se u stánku odměňuji smetanovou zmrzlinou za předchozí dřinu a kynu přitom ostatním příjíždějícím pravici, pak to ještě беру přes Kyšice na Braškov, kde se zastavím na krátkou návštěvu u známých, no a pak dojíždím přes Velké Přítočno a Rozdělov konečně do Hřebeče. A už prý po mě byla zase shánka, resp. spíše po mém čipu, ale dobře to dopadlo. Na závěr dávám ještě vyjetí po okruhu dřívější trasy

Prvního/Posledního šlápnutí a je z toho celkem příjemná stovečka. V celkovém absolutním pořadí všech kategorií nakonec obsazují 37. místo ze 61, v kategorii C pak 13. z 20, takže výsledek vcelku odpovídající, jen mě trochu mrzí, že jen o pár sekund přede mnou skončili mí poměřovací soupeři v kopcích – Karel Šejna a Petr Štastný, to kdybych věděl ... no ale ona každá sekunda dolů v tom kopci dost bolí, takže kdo ví, jak by to dopadlo, i kdybych to věděl. Pořadí s mezičasy v jednotlivých měřených úsecích jsou potom zde. Jinak tyto typy závodů se mi celkem zamlouvají, na přejezdech mezi měřenými úseky se jako slabší mohu kolikrát v klidu svézt i s těmi, které bych v klasickém závodě viděl jen na startu a pak až v cíli, a ty měřené úseky sice bolí, ale je to svým způsobem taky sranda. Díky Pavlovi (Diablovi), že to pro nás i přes jistě náročnou přípravu a mnohdy stresový průběh dělá, a snad mu to nevezme chuť do pořádání dalších těchto klání, aneb sportu zdar a kopcům zvlášť!

KLIKOVY VRCHY

Dreamer – Správný závod'ák nebrzdí

Moje premierova účast na závodech UAC Klikovy Vrchy je za mnou a jako téměř vždy byl skutečný scénář úplně jiný, než jsem si před závodem představoval. Hlavní motivací je tento závod bylo pomoci klukům z týmu nabrat nějaké body do týmové soutěže UAC, já osobně bych si klidně dovedl představit víkend bez závodu. Tomu jsem tak přizpůsobil i víkendový program, obohacený pateční svatbou kamaráda, patečně sobotní trancí akcí v Radosti FX do ranních hodin a vše završeno sobotním odpoledním posezením se známými z mého lonského pobytu ze San Franciska v kavárně. Tento necyklistický víkendový program byl opravdu povedený, jen když se to sečetlo, tak se mi v neděli ráno moc nechálo vstávat a prepínat do závodního stavu, ale modrá obloha nad Prahou vypadala vcelku optimisticky. Po 9h mě nabírá Kolikáč s Profesorem, jen tak mimochodem říkám klukům že vyjimečně nejedu rovnou v tretrách, ale mám i boty na prezutu, neboť čekám přesně jen trochu mokro v lesích. Nacez jen tak mimochodem Profesor pronese že si zapomněl tretry doma. Kolikáč trochu znervozní, ale i extra zájizdku zvládáme a do Bratronic dojíždíme včas. Já delší jízdu autem využívám k polospánku, ale to už jsme v Bratronicích a chci nechte musím vstávat i já. Venku je docela chladno, nechávám tak moiru pod dresem, navleky na ruce, celenku pod přilbu. Jdeme se s Kolikáčem trochu rozjet, ale začíná pršet a tak to je takové rozjetí na 5km, ale až tak to neresím, protože jak jsem psal, tohle není závod, který by měl mít pro mě velkou důležitost. Což se ale změní, jak odstartujeme, hlava se jako vždy najednou prepne a mě se chce zavodit. Po startu je kratší sjezd, držím se pěkně vepředu, ale na konci sjezdu vidím jak McHammer brzdí možná až moc, tak jdu před něj a pak se hned začne jet ostře do prvního brdka. Ve skupině se propadam, ale jsem bezpečně v balíku. Je nás tu kolem 40-50, takže si říkám že i na konci balíku to bude v pohodě. Asi by to v pohodě i bylo, ale začíná pršet a vjíždíme do míst, kde krátce před našim průjezdem přišlo vydatné. Za chvíli je tak mokro všude, nejdriv lituji že jsem si nechal neopren navleky které mám v tašce v autě, ale tohle se nedalo předpokládat. Navíc za chvíli je tak mokro a stále prší, že by to bylo jedno. Aspoň si tak gratuluji že jsem si namazal ruce hřejivkou, jakoby v předtise co bude. A ono je, přichází první delší sjezd a já s hrůzou zjistuji, že mi kolo nebrzdí. Ale ne že by jako nebrzdilo, tak jak je na mokru normální, mě nebrzdí doslova. Konec páky se dotýká beranu, až pak začne kolo zpomalovat, ale ty první 3-4 vteriny kdy je zmačknu a nic se nedeje, jsou hrozné. V hlavě se mi promítá, že jsem si chtěl lanka přitáhnout už někdy před 14 dny, ale pak jsem na to nějak zapomněl a v suchu to ještě nějak brzdilo. No nic, moje chyba, snažím se otocit alespoň dorazovým sroubem, ale moc to za jízdy nejde a efekt je nulový. Po tom prvním sjezdu mám tak diru na čelní balík asi 100m a jedu na doraz abych si to ještě sjel. Společně s Řihou z Kolokramu to nakonec sjedeme, ale hodně to bolelo. Balík pak zvolní a docvakne se ještě ráda dalších lidí a před sjezdem do Mestceka je nás tak kolem 30ti. Do sjezdu, o kterém vím že bude důležitý najíždím někde v pulce balíku, jenže scénář se opakuje. McHammer taky jede sjezd hodně opatrně, mám ho na dohled i na kostkách, vidím jak mu tam kolo tancuje, ale já musím jet s nohou vycvaklou z pedálu pro jistotu a ztracím ještě víc, přitom se ty sjezdy nejede úplně nadoraz a já bych se ani nebal, dokonce jsem si před startem trochu upustil kola, ale na ty brzdy, na ty jsem úplně zapomněl. Možná jsem byl moc zhyčkáný hezkým počasím, nebo takovou Giant Ligou, kde brzdy vlastně nejsou potřeba. Pycha předchází pád, alespoň v mém případě to nastěsí dopadlo bez pádu. V najezdu do dalšího kopce mám tak opět 100m diru na Michala, ale věřím že si to třeba ještě sjedu. Porad je mokro, je mi zima, ale aspoň přestava pršet. V kopci zase předjíždím dost lidí, nahore se dame dohromady asi 5 lidí se Suvadou nebo Thumou. Balík porad vidíme, ale už to nevypadá moc dobře na dojetí. Odbočka doleva na hlavní a pak už balík nevidíme. Silnice alespoň trochu osychají a už neprší. Nasleduje další sjezd, kde mi zbytek naší skupiny opět odjíždí a to docela výrazně. Sice už jsem se naučil s nebrzdicími brzdami trochu lépe brzdit (máckám je nadoraz s předstihem), ale porad ztracím. Nasleduje další dlouhý kopec, trochu se mi vybavuje z jednoho Vrchare, jinak ale trat detailně neznám. Opět dojíždím naší skupinu, ještě nahore vidím skupinku s McHammerem. Pak se objeví zaváděcí auto druhého balíku, předjede nás, ale zatím celou nikde. Naopak dojíždím Ludka Ambruze, před pár roky celkového vítěze SUAC. Jedeme spolu, z kopce radeji za ním, ale silnice už jsou napul suché, tak tolik neztracím. Pak nás dojede celou druhého balíku, Kos, Svoboda, Prucha, Janousek. Běda se mi zeptá co tu dělám, říkám že mi kolo nebrzdí, ale je mi jasné že si Běda myslí že se jenom vymlouvám a prostě jsem dneska marnej. Dari se mi s nimi držet, pak odpadá Ambruz. Zároveň ale na horizontu dalšího kopce odjíždí Kos + Svoboda, čekám že si to

Liba s Bedou sjedou, ale nemají se k tomu. Tím padem jedeme dal ve třech, dojedeme další dva borce z prvního balíku a do cíle tak míříme v pěti lidech. Tady už me zavodění zase konečně bavi, je skoro sucho, kolo funguje. Ale to už se blíží cíl, berou za to ti dva z prvního balíku, jste se za nimi zmacknu, ale ve spurtu me předjedou. Na začátku jsem psal, že scénar byl úplně jiný než jsem čekal. Tím jsem myslel hlavně to, že jsem sice čekal, že muze být trochu mokro, ale rozhodně jsem nečekal takový dest a tak mokre silnice plne louzi, listi a naplavenin, vse korunovane mym podcenenim technickeho stavu kola. To dohromady utvorilo uplne jiny pribeh, který ale beru s nadhledem a jako potvrzení, že i když mate v necem spoustu let zkušenosti, porad se najdou situace, kdy se naucite neco noveho! Klikovy Vrchy byly jinak vlastne hodne pekny zavod a vim ze to pisu skoro porad, ale i dneska jsem si to opet uzil!

Kolíkáč – Chtějí si nás vylisovat na mošt!

Ležím v horké vaně a koukám na páru, jak stoupá k bodovkám v pohledu. Je konec. Můj letošní konec závodní sezóny. Safra toto uteklo. Vzpomínám, takhle jsem taky ležel, když jsem se domotal v lednu domů z Litoměřic nebo z Peruce. Ale to jsem měl v hlavě tu pozitivní vlnu, že to za chvíli přijde. Teď jen divné prázdno, jak je to zase daleko. Umývám ten černý nános z nohou a znovu a znovu se mi v hlavě převíjí Klikáče. To se to povedlo. Už jsem v to nedoufal. Když je ze závodu spokojenost, tak si říkám, jak je to všechno vlastně jednoduché... Klikám na Kolbabovu prohlídku trati a chci si to uložit v písemné formě pro dlouhé zimní večery... Čekám vodu, tak blatníček a hliníkový ráfky s contíkama. To by nemělo zklamat. Projet si tam a zpět cílový brdek a jde se na to. Ve Lhotě už to pěkně cáká. Držím TOP 10, nechci dnes žádné komplikace. Za Žilinou se už pěkně jede. Střídat na špici Kubánce nebo Košíka to je pro mě svátek. Ve škarpe povzbuzuje Pantáta, ale jsem zrovna u středu silnice, tak nemám možnost jej pozdravit, je mi to líto. Na kruhák k Lánům už regulérně leje, ale ani to nevnímám. Blíží se Myší díra tak hezky dopředu. Ono se řekne, sjezdy opatrně, tam se nezávodí, tam se nerozhoduje. Ale když je za sjezdem hned kopec, tak je potřeba být vepředu, když nejste výkonnostní démon. Ale stejně jedu připosraně, navíc, když protisměr je plný aut. Pěkný trychtýř jsme zvládli a hurá do červených čísel. Kapr najíždí jako první, pak tempo určuje Košík s Kubánecem. Zatím se zahřívají, a mně se jede bez problémů. Jak ale uvidíme na obzoru sv. Alžbětu, tak Košík nastupuje. A Kubáncem jde po něm. Začíná peklo na zemi! Rvu tam velkou placku a mydlím to ve vodní apokalypse za nimi. Pravá směr Nový Dům. Roztáčí se hvězdný kolotoč a ty wado, já jsem jeho součástí! A Kapr taky! Neskutečný, nesdílitelný chvíle! Hvězdy amatérské cyklistiky alias Kubáncem-Kolokrám, Košík-Sparta, Líba a Vitouš-Lawi, Běda Průcha a k tomu dvě Šlapky! Potoky vody, spadané listí, polámané větve a rozjeté jablka. Chtějí si nás vylisovat na mošt! Okamžiky, kdy se člověk ocitá v jiném světě, plně soustředěn za zadním kolem jezdce před sebou, nepovolit ani milimetr odstupů, na sekundové špici do toho pustit svoje maximum, trhnout loktem na znamení střídání a zase se stěhovat do zavětří. Umí tohle nějaký jiný sport? Míjíme našeho Profesora. Levá směr Městečko, jsem slušně na šrot, hltám z bidonu výbušnou směs, mám to až na bradě. Ještě že jsem si natlačil gel do bidonu, do zadní kapsy si nejsem schopn dosáhnout. Jsem slušně na plech, safra, co budu dělat na Bukovou? Nevěřicně koukám, že zezadu přiletěl Jeff se Standou Vohníkem. To tedy smekám, moc pěkný borci! Trochu začínám šetřit, a vlaju na ocase. Jeff hlásí průměr 40km/h. Klikatý sjezd zakončený kostkami je tu. Cože sis říkal před závodem? Dole v Městečku být pěkně vepředu. Contíky drží a brzdy brzdi, tak sjezd bez problémů ve skupině. Vidět Vitouše, jak bravurně „cvičí v rytme“ na kostkách. Ostrá pravá a hned za to vzít. Přejezd přeletím a na Bukovou najíždím za zadním kolem Líby. A Líba hákuje astrální duo Kubáncem-Košík! Teď zapnout motorek a jet s nimi. Ale to už bych chtěl moc. Nejdříve mě mívá Beda, vyvstane sice vzpomínka na Rampušáka 2015, když jsem ho předjížděl v posledním kopci, ale to byla úplně jiná situace. Teď odpadám, na Vitouše to nestačí, a ani na nezlomného Kapra! Tak to tedy ne, musím s bráchou! Ale nejde to, on ten blázen snad chce jet furt s nimi! Jeff a Standa jdou přese mě, tady už házím háček a trpím a trpím. Nej kvarteto začíná mizet, Vitouš již na ně má mezeru a my se blížíme ke Kaprovi. Ale pěkně mě to bolí, Jeff jede famózně, rachitický Standa si jen lebedí. Vršek Bukové a naskakuje mi d'oura. Znovu brada plná slin. Je konec? Ty wado Kolíku, Tvůj poslední match sezóny, zvedni ten zadek! Velká tam je, zadek se zvedá, dojeli Kapra a tak trochu zvolnili a umožnili mě dál pokračovat v této parádní společnosti. Rvu směrem na Vitouše, ke kterému se pomalu přibližujeme: „Nechte ho vyvětrat!“ Opojně chvíle přebíjí nějaké problémy, které bych měl mít zákonitě z těch předcházejících šrotů. Musím se srovnat, Leontýn a Sýkořičák, musím dát s nimi! Ale ještě je tu pro mě obávaný sjezd do Roztok, kde mi to většinou šeredně ujíždí. Ale dnes? Pohádka, pěkně si vlézt na špic a jak mi pak zpětně říkal Kapr, ještě si udělat náskok ve sjezdu. To jsou zase stavy beztlíže! Trefit ten správný most a bez okolků začít drtit Sklady. Borci mě dojeli, tak si je uklidnit hláškou: „Jeďme v klidu, ať dojedeme pospolu!“ Ale Vitouš zahlásí: „Nevidím žádný důvod!“ Prostě skvělá atmosféra, tyhle okamžiky zase budou motorem, když se budu hnát za kilometry v Polabí... Nohy z nebes, bouchám Kaprovi na záda, tohle brácho nemá chybu, je to sen, to jsou emoce! Bez problémů zdolán Leontýn a ve sjezdu do Zbečna se zjevuje oranžový příznak. Náš Čespa! Mám strach, že přitáhl nějakou grupu, ale je jen sám. Pak z fotek zjišťujeme, jak jel kousek za námi, jako ohař za svojí kořistí. Hezkýyy! V točce do Zbečna si trochu zasmykují na štěrku, ale pak již přes Berounku znovu do kopce, do Sýkořičáku. A tam v serpentýně stojí Pantáta, pořádně zařvat oslavný chorál a plácnout si s ním dlaní. Už zase pomalu šlape a žije Muziku tvrdí Jeff, táhne si nás jako kačer kačenky, krásné tempo, nikdo nenastupuje a tak nahoře můžeme znovu roztočit kolotoč. Už to ale nemá takové grády, v hlavě mě bliká, že vlastně jedu o bronz v C, ale jsou tu hodně vypečení soupeři.

Standovi došly ranní cukry, jel to jen prý na vodu, takže v kolotoči dělá trochu zmatek. No hlavně si teď nelíznout. Cíl se blíží, do Lhoty znovu Jeff jede tempo. Ještě mini sjezd, můstek a rozuzlení se blíží. Čespa nastupuje, Vitouš jde po něm, Jeff si také tvoří minináskok. Já se nějak soustředil na Standu a na Kapra, tady se rozhoduje o zlatu v D, tak třeba bych mohl být nápomocen. Standa ze sebe doluje poslední zbytky cukru, skáču mu do háku a blížíme se k Jeffovi. Škoda, škoda, cílová lajna je až příliš brzy, Standu ještě dám, ale Jeff je o pár metrů přede mnou, Kapr bere stříbro... Za cílovou lajnou objetí s Kaprem a Čespou, teď se neřeší nějaké body, watt, tepy, průměry. V hlavách si jen nasdílet ty opojné okamžiky, které nám zase připravila ta naše společná cyklistická milenka.

Radím – Klikovy vrchy (UAC) aneb nesmíme se vody bát

V neděli 18.9.2016 byly na pořadu legendární Klikovy vrchy, letos byly kvůli silničním uzavírkám o něco zkrácené (z 80 km na cca 65 km), ale hlavní pilíře zůstaly, zejména pak stoupání z Roztok k Leontýnu. Start a zázemí bylo opět v Bratronicích, ale vyjíždělo se směrem na Lhotu a Žilinu, místo na Běleč (prý kvůli objížděce za silnici Beroun-Kyšice vedoucí právě přes Běleč). Předpověď byla taková nic moc, oproti předcházejícím rekordně teplým prvním čtrnácti zářijových dnů se v sobotu hodně ochladilo, sobota dost propršela a na neděli se to čekalo obdobné, i když o trochu lepší. Ráno ale nepršelo, po příjezdu do Bratronic stále ještě nepršelo, tak jsem se šel odvážně zaprezentovat, a když jsem se vracel k autu, tak akorát začaly padat první kapky. A do toho mi ještě můj dvorní meteorolog a kamarád Pepa hlásil, že u nich v Kamenných Žehrovicích už celkem leje a že podle radaru do toho nejpozději 5 km po startu vjedeme taky. No ale co, kolo už jsem měl z auta vyndaný, číslo na zádech připnutý, tak nezbývalo než se s tím nějak smířit, anebo prostě jen slepě věřit, že když v Bratronicích se zatím pořádně nerozpršelo, tak že to tak vydrží celou dobu. Obloha ale byla hodně zatažená, a když odstartoval mladý balík, zatahlo se ještě víc. Přesto se našlo dost lidí, co do toho startovali oblečení v krátký-krátký, což já jsem si už nedovolil a návleky ruce-nohy, kompresky plus návleky na boty to jistily. Klikáče jedu už asi po páté, z toho z Bratronic potřetí, čili trasu jsem předem ani moc nestudoval v předpokladu, že vše bude jako vždycky. Proto mě hned po startu překvapilo, že se zatáčí doprava na Lhotu, namísto klasického výjezdu na Běleč. No nic, stanou se horší věci, a navíc je to tudy i kratší, zato to ale dost houpe a natahuje se to. První zvedáček ve Lhotě ještě dávám, a dokonce koukám, že je tu se mnou např. i Čespa a Vítek Mužík, tak si říkám, že asi dobrý, jenže následuje sjezd do Žiliny a v ní na křižovatce zatočení o 90° vlevo, kde se to znovu natahuje, někde přede mnou vzniká díra, a i když ti lepší jako Čespa a Vitus si to lehce doskočí, tak my zbývající byt' se snažíme sebevíc, tak nám to tady ujíždí. Ale když vidím, že jsou tu se mnou takoví jezdcí jako Karel Šejna (CKKV), Tomáš Bartoš (H.I.C.), Tomáš Pacovský (PIJAS), tak jsem celkem klidný, protože vím, že zhruba sem někde mezi ně výkonnostně patřím. Než se nám však balík definitivně vzdálí z dohledu a než vnitřně všichni potlačíme touhu je ještě dojet, tak si ještě docela natáhneme držky. Někde za napojením na silnici od Běleče se konečně trochu zvolňuje a dojede nás přitom ještě trojčeka zezadu - Petr Tácha (Dexter Cycling), Richard Vlasák (TOI TOI cykloklub Slaný) a přichází s číslem 710 Tomáš Reizer (CS Stodůlky). Říkám si, že by to vlastně mohlo být dneska docela dobré svezení, že už se nemusíme nesmyslně krvit někde vpředu s těmi lepšími, a že bychom si to mohli docela i užít. Zatím si však užíváme spíš deště a vodní trýštku odstříkující od kol, protože Pepa měl pravdu, a my vjeli postupně do prudkého lijáku. Brýle mám celé začákané a zamlžené, takže místy ani pořádně nevím, kudy jedu, ukazovat mi díry nemá smysl, stejně nevidím pořádně ani na ty ruce, natož na ty díry. Zkrátka sprchujeme se tady navzájem celkem důkladně. Lehce komická situace pak nastává v mém pojetí jízdy na kruháku u Lán, kam jedu z první pozice, ale jak skoro nic nevidím, tak najednou vůbec netuším, kdy mám začít točit doprava a kdy to zase naopak poklopit doleva po kruháku, tápu tam jak slepec a ani si nejsem moc jistý, jestli jsem ještě na silnici, nebo už někde u pangejtu, ale ostatní jsou na tom asi podobně. Ve sjezdu do Myší díry se brýle našťestí trochu vyfoukají, takže je už je aspoň trochu vidět, ale pořád je to hodně na mokru, i když pršet snad trochu ustává, jenže od kol to odstříkuje tak nějak pořád stejně, takže se to ani nepozná. Našťestí dolů se jede celkem opatrně, dohnat už za každou cenu se nic nesnažíme, a je to tak z naší strany bezpečné. Při nájezdu do prvního většího kopce dne zastavuje hned dole R. Vlasák (asi defekt), ještě předtím ve sjezdu něco ztratil Tácha, takže Myšinu si užíváme pěkně v pěti (Bartoš, Pacovský, Šejna, Reizer a já), přičemž jsem asi tím nejslabším článkem a mám co dělat, ale bojuju a nahore jsem stále s nimi. Za odbočkou dojedeme dvojicí z mladšího balíku Šurányi-Tamchyna, a pak před Městečkem ve sjezdu ještě jednoho z Vinohradských šlapek (Hampl). Mezitím za odbočkou na Nový Dům výjev z apokalypsy – dva jezdcí stojí u krajnice a nalevo někdo v lese. V první okamžik si toho všimnu sotva tak koutkem oka, periferní vidění v začákaných brýlích moc nemám a koukám se hlavně před sebe, abych do někoho nenajel, ale v cíli se pak dozvídám, že to byl někdo z AC Sparta Praha cycling akademie, ale že snad bude až na odřeniny v pořádku. My sjíždíme opravdu hodně opatrně po mokrých kostkách do Městečka kde začíná druhá velká atrakce dne – stoupání na Velkou Bukovou. Tohle stoupání jsem jel předtím asi jen 2x právě v rámci Klikáčů, a to naposledy asi před cca pěti lety, takže už si ho pamatuji jen matně, ale zase aspoň natolik, že je mi jasný, že pohoda končí hned dole u přejezdu. Zpočátku se ani nejede ostře, pak si ale dopředu vleze Tomáš Bartoš a strojovým tempem očeše nejprve ty dojeté jezdce z mladšího balíku, načež to začne očesávat i mě s Karlem Šejnou. Karel ještě zabojuje a docvakne se zpátky, ale já jsem už na svém limitu a pomalu mi to odsakuje až asi tak na odstup cca 50 m. Nezbyvá mi, než čekat, až kopec trochu povolí a doufat, že jezdcí přede mnou přece jen trochu zpomalí, kdežto když já tam ještě chvíli podržím ten svůj limit, tak bych měl být zase zpátky. A přesně to se našťestí pro mě děje, Tomáš

začne řešit nenadále šustění svého kola, celá skupina se zpomalí a já si je v klidu dojedu. Nakonec se ukazuje, že to byl jen nějaký lístek ze stromu nalepený zespoda pod přední čelist brzdy, ale každopádně díky za něj. Skoro to vypadá, jako bych jej tam měl na Tomáše políčený už před závodem, což sice samozřejmě není pravda, ale zkrátka to byl lístek, který dnes hrál se mnou. Okolo Velké Bukové (ještě jsem v té vesnici nikdy nebyl, vždy jen projedu takhle okolo, budu to muset co nejdříve někdy napravit) se jen mihneme a je tu sjezd dolů do Roztok. Nahore už sice neprší, ale mokro pořád je, tak si ještě říkáme, že to pojedeme dolů opatrně, ale nakonec to pánové jedou opatrně skoro až moc, já tudy jel naopak minulou sobotu a mám to tak ještě celkem v hlavě najetý, takže si vybuduji náskok možná tak i 300 m, který mi aspoň dává příležitost se dole na mostě v klidu napít, než přijde královské stoupání nahoru na Leontýn. Dole nás ještě trochu přibrzdí auta naštosená před a za přechodem, ale zdrží nás to všechny zhruba stejně. Přes vesnici k zatáčce s nejprudším sklonem to celkem jde, ale tam si dopředu vleze Karel Šejna a už se musím rázem dost snažit, abych tam zůstal. Na skoro rovince pod lesem však i on trochu zpomaluje, tak si vlezu dopředu já, jedu si svoje tempo a pánové naštěstí vypadají, že jsou s ním také spokojeni, čili i já jsem spokojený, že by to takto relativně v klidu mohlo vydržet až nahoru. Ona obecně tahle druhá polovina kopce se mi jezdí vždy o dost lépe, než ta první, a i dnes se to potvrzuje, připomíná mi to tady tak trochu Svojshe na Šumavě. To by nás ale nesměl zezadu dojet Petr Tácha, který se tam objevuje nikým nečekán a jede si to svoje, což znamená tak o 1 km/h rychleji, než se jelo předtím se mnou na čele. A to byste neřekli (cyklisté samozřejmě vědí, to spíš pro ostatní), jak i tak poměrně malé zvýšení tempa udělá z celkem do té doby relativně ještě normálního výjezdu rázem peklo na zemi! Naštěstí na horizont už nezbyvá moc, tak to už nějak vydržím, ale komfortně jsem se přitom rozhodně necítil. Ve sjezdu přes „pětikopec“, dolů do Zbečna, který celkem dobře znám, to mám většinou celé na první figuře, ale dole jsme všichni víceméně pospolu a nikdo výrazně neztrácí. Sýkořičák jede na čele hlavně Petr Tácha a ostatní mu sekundují, kdežto já si to krotím většinou jen na ocase, ale už je to poslední větší kopec, tak to už asi každý z nás ví, že to nějak dá, i kdyby na chleba nebylo. A dojedeme přitom ještě asi tak dva až tři jezdce z krátké včetně Radka Procházky, kteří se s námi směrem k cíli určitě také rádi popovozou. V přejezdu na Ploskov už je silnice docela suchá, což je dobře, akorát ty horizontíky se podle mého názoru skoro až zbytečně moc drtí, ale tady už mi to prostě nesmí a nemůže ujet, to bych byl pěkně za vola. Ve sjezdíku do Žiliny poslední krátký odpočinek a na křižovatce k mému údivu nejedeme rovně na Družec, ale zatáčíme doprava zpět na Lhotu. Propozice jsem nějak detailně nestudoval a kdo ví, proč jsem žil v domnění, že dojezd bude jako obvykle přes Dolní Bezděkov, teď je najednou vše jinak a vypadá to, že se budeme vracet stejnou cestou, jakou jsme dopoledne vyjeli, tak ještě narychlo vyzvídám od kolegů, kudy do těch Bratronic vlastně přijedeme a kde je vlastně cíl. A prý opravdu že stejnou cestou, jako jsme ráno vyjeli a cíl že je na posledním horizontu na vsí, no tak dobrá, ale stejně si to z rána moc nepamatuju, to jsem koukal hlavně, abych se pohyboval v balíku pokud možno bezpečně a až tolik neměl možnost sledovat, kudy se vlastně jelo. Ale ono je to asi jedno, prostě bude to někde na kopci a bude to bolet, a to všechny. Ve sjezdu přes Lhotu se postupně propadnu zase až úplně dopředu a dokonce mám na většinu i lehký asi tak 100 m náskok, tak když dole za esíčkem a mostkem přes potok uvidím sprejem nastříkaný nápis 1 km, říkám si, že tady už není nad čím plesat, tož padesát na padesát, a jdu do takového delšího nástupu s tím, že by to někoho třeba mohlo i odradit, aby po mě šel. Ale hned asi po dalších 200 m se okolo mě všichni přeženou – Petr, Karel a tři Tomášové. Jak se však ukazuje vzápětí, ten první horizont, který jsme všichni viděli a k němu směřovali své poslední zbytky sil, tak to ještě nebyl on, silnice se za ním ještě nakrátko srovnává a je tam potvora horizont ještě jeden a na něm je teprve cíl, což je dobré pro příště vědět (aneb chtělo si to asi projet už před startem). Ti přede mnou na to naštěstí reagují zpomalením, takže si je ještě docvaknu a začíná se opět nanovo. Do opakovaného finišu už s námi nejde Tomáš Bartoš, všichni ostatní však ano, tak se snažím vylovit, co ve mně ještě zbylo, ale postupně mi ukazují většinou záda, na druhou stranu za sebou se mi daří udržet Karla Šejnu a Tomáše Pacovského neskočím jen o kousek, tak v rámci možností ještě asi dobrý. Cílovou pásku protínám v čase 2:09:47 h, průměr 30,05 km/h (na tom mokru s pomalými sjezdy to nešlo tak rychle, jako jindy). V celkovém pořadí to stačí přesně na 25. místo z celkem 50 plus pět DNF (bez příchozích 20. ze 40), takže přesně první půlka, tož aspoň něco. Pokud to měl být můj poslední letošní počín v hromadřících (na Poslední šlápnutí nejsem úplně přesvědčen, že pojedou), tak jsem celkem spokojenej, svezl jsem se pěkně a v dobré společnosti, která mi celkem solidně dokázala natáhnout držku a já doufám, že v příštím roce si to s nimi takhle někdy rád zopakuju. Ono obecně se mi závody vždy nejlépe jezdí právě v září, a letošní Klikáče to jen potvrdily, přece jen už je v hlavě trochu to povědomí, že sezóna pomalu končí, a tak je člověk víc ochotnej tam nechat všechno, než někdy uprostřed sezóny, když vím, že těch závodů je tam dál ještě hodně. Jinak v mladším balíku zvítězil Zdeněk Jílek (ČS Specialized MTB Junior Team) v čase 1:51:43 h (34,91 km/h) před loňským vítězem Michaelem Somrem (LAWI – Autor Team) a Petrem Malánem (AC Sparta Praha), v mém starším balíku zvítězil po dodatečném prozkoumání fotofiniše (původní pořadí bylo na prvních dvou místech obráceně) Jakub Svoboda (Kolokrám) v čase 1:49:25 (35,64 km/h) před Michalem Košem (AC Sparta Praha cycling akademie) a Liborem Janouškem (LAWI - Author Team). Zajímavé je, že první čtyři jezdci staršího balíku by svým časem brali prvenství i v mladším balíku, tak nevím, zda mladší během závodu víc taktizovali, ale o něčem to vypovídá. Na druhou stranu za můj čas okolo 2:09 h by to byla mezi mladými jasná poslední čtvrtina, což také docela vypovídá. Na závěr ještě tradiční poděkování pořadatelům, že dokázali Klikáče pozvednout z popela, protože je to jeden z nejhezčích závodů v okolí Prahy a my jsme určitě moc rádi, že ho máme, o čemž svědčí přes 100 lidí na startu i přes poměrnou nepřízeň počasí a

spokojené obličej v cíli. A na úplný závěr ještě odkaz na fotogalerii (pro dokreslení atmosféry a zachycení těch proudů vody odstrikujících od kol).

POSLEDNÍ ŠLÁPNUTÍ - POS

Dreamer – Babi leto za Prahou

Konec zari, ten čas leti opravdu rychle. Nedelní závod v Novém Strasenci kousek od Kladna se tak symbolicky jmenuje Poslední Šlápnutí a jede se v rámci UAC ligy. Porada ho náš klub a tak i když se sice jede tenhle víkend i SUAC, nechtelo se mi v neděli cestovat samotnému až za Strakonice. Zároveň jsem chtěl podpořit náš klub v týmové soutěži UAC, kde jsme do dneska drželi první místo. Ráno je chladné, ale cesta s Mlhosem autem probíhá plynule a protože je Mlhos z oboru jako já, probereme i právě skončené Webexpo a trendy na něm představené. Na fotbalovém stadionu se zaprezentujeme a jdeme si projet okruh, který má 18 km a moje kategorie ho pojede 5x, takže dohromady bude mít závod kolem 90 km. Času je dost a na rozjetí je to ideální, jen mi je pořád trochu zima, být se rozjízdim v návlecích a vestě. Slunce ale svítí a ve 12h když je start už je příjemně teplo kolem 20st, prostě takové krásné baby leto. Start je o asi 10 min posunutý, čekáme na zaváděcí auto PCR, času využívám k hovoru s Tomášem Marikem o jeho úžasné cestě na kole do Atén. Konečně nám pan starosta odmává a můžeme vyrazit. Záčatek je poměrně technický, pár zátek, sjezd, rozbitá cesta, sterky, snažím se držet co nejvíce vpředu. Ten největší sterka je v levotocivé zatáčce po sjezdu v Mšeckých Zehrovicích, nastěží o něm většina lidí a tak se jede opatrně. I tak se mi vyplácí jet úplně vlevo, kde sterku moc není, rozhodně lepší než plavat po kamincích při jízdě uprostřed. Až pak se povrch zlepší a člověk se může soustředit na samotnou jízdu a výkon. Poměrně dost se v našem balíku nastupuje a první dvě kola si hledám svoje místo v balíku, jak se seznamuji s okruhem a ukladam si do paměti, kde se nastupuje, jak se která zatáčka projíždí. Někdy to opravdu hodně bolí, v každém z prvních dvou kol chytám občas nepříjemné díry, balík se párkrát trhá a zase spojuje, ale nakonec jsem tu i já, společně s Camrdou, Rudou i Kuretem. Od třetího kola se mi jede podstatně lépe, přesně jen už okruh znám a taky jsem se rozjel. Jen jsem si vypratěl gel na ruce a nohu, takže pár minut používám vodu z druhého bidonu k očištění tela i kola. Při průjezdu kolem stadionu nepekne spadne někdo ze Slavie, pry mu spadl řetěz. Ani se nedivím, ten samotný průjezd Novým Strasencím moc šťastně udelány není, sama díra, retarder, kanály, sterky, nicméně po Lawi Tour Classic si vlastně ani nestěžují, jako vždy záleží na úhlu pohledu. Čtvrté kolo a průjezd cílovým brdskem je překvapivě víc v klidu, je vidět že se všichni setři na samotný finiš, i když je odjetý někdo z Lawi, ale údajně jako přichází, takže kluky z UAC to nechává klidně. Páté a poslední kolo se jede i ten sterkový sjezd docela ostře, každý se snaží držet vpředu a pár lidí zase odpadá kolem rybníka už náš jede tak dvacet. Odjíždí ještě dvojčička a jednotlivec, dvojčičku sjedeme, Lawi + 1 už ne. To už je tu ale samotný závěr, když se čeká kdo za to první vezme a začne spurtovat. Dle očekávání jsou to kluci jako Michal Somr, Salo nebo Vítek Novák, já do spurtu jdu z pozice za Camrdou a Kuretem, vidím že Camrda se trochu propadá, tak se držím za Kuretem a tak nějak i dojíždím, až v cíli se z výsledku dozvídám, že jsem nakonec vybojoval čtvrté místo v kategorii a jen těsně předem mnou dojeli dva kluci, ale to opravdu neslo v tom shonu hlídat, tím že UAC pravidelně nejezdím, tak jsem kromě těch pár lidí které znám, nevěděl kdo je kdo. Týmovou soutěž nám nakonec prebrala Sparta Praha, nakonec asi zasloužené, druhá polovina roku byla jednoznačně jejich. I tak jsem rád že jsem alespoň pár body letos mohl pomoci. V cíli jsem pak dostal cest předávat ceny vítězům v rámci propagace sdružení Ano, Ano, které v posledních letech v rámci nadacího fondu podporuje Avast a i tahle netradiční role se mi líbila. Secteno, potvrzeno, nedelní závod byl povedený, trat pěkná, i když trochu nebezpečná. Pochází na jedničku, výkon byl můj letošní (nad)standard, který se mi dává držet od jara, což mě hodně těší.